

ÜLKÜMÜZ;
TÜRK DEVLETİNİ
GÜÇLÜ.
TÜRK MİLLETİNİ
MUTLU
KILMAKTIR...

MİLLİ BİRLİK ve BERABERLİK YOLUNDA

YENİ HEDEF

YIL : 1 SAYI : 3 • FIATI : 50 Pf.

ŞUBAT / MART 1981

"Bizim yolumuzu
çizen, içinde yaşadığı-
mız yurt, bağrından
çıktığımız Türk Mille-
ti ve bir de milletler
tarihinin binbir facia
ve ızdırıp kaydeden
yapraklarından çıkar-
dığımız neticelerdir."

Kemal Atatürk, 1920

Gaflet Zamanı Değil!

Lenin, faşizmi "üretim vasıtalarını elinde bulunduran hakim sınıfın devletin silahlı güçlerini de kullanarak kurduğu bir kanlı diktatörlük" olarak tarif eder. Ona ve zamanımızın komünist teorisyenlerine göre "faşizm; devrimci potansiyelin güçlenmesi, devrimin geniş halk yığınlarına yayılması" sonucunu doğurur. Bu sebepten Marksist-Leninist bir sistem değişikliğinden yana olan sol parti ve gruplar Türkiye gibi ülkelerde kaba kuvvet eylemlerine hız vererek, demokratik sistemi işlemez hale getirmeğe ve askeri bir madahaleye zemin hazırlamağa çalışırlar. Demokrasinin sona ermesi, onlara göre "geniş halk yığınları üzerindeki silahlı baskıların artması ve bu yığınların komünistlerin safına geçmesi" ile neticelenir.

TKP yayın organı radyo, dergi ve gazeteler diğer sol fraksiyonlar komünist terör teşkilatlarının hemen hepsi "Türkiye'ye silahlı resmi faşizmin geldiğinden" bahsediyorlar. Ve bu "silahlı faşizme karşı" geniş halk yığınlarını harekete geçirmeğe çalışıyorlar. Bir süre önce Strasburg'da Avrupa Konseyinde, "Türkiye Meselesi" görüşülürken, başta TKP yanlısı Marksistler olmak üzere, bütün aşırı sol grupların "Türkiye'de kanlı bir faşizm bulunduğunu" ispatlamak ve buna dayanarak Türkiye'nin Avrupa Konseyinden çıkarılmasını sağlamak" maksadıyla büyük bir gayret sarfettikleri dikkati çekmişti. Strasburg toplantısının ardından komünistler Avrupa'da yaygın bir faaliyet başlattılar. Hemen her Batı Avrupa şehrinde Türkiye ve Türkiye'deki yeni yönetim aleyhinde toplantılar düzenleyip gösteri yürüyüşleri tertip ediyorlar.

Biz Türk Milliyetçileri, 12 Eylül Harekati "devletimizi ve Atatürk ilkelerine bağlılığını defalarca ortaya koymuş olan, Türkiye Cumhuriyeti Ordusunun, demokrasimizin, devletimizin varlığının, toprak bütünlüğünün

Sevgi, Kardeşlik ve Birlik İçinde BİR TÜRKİYE İÇİN...

TÜSTAV'a
Metin Gür
Bağışdır

Bugün Türk Milleti şanlı ve mutlu tarihiyle tam olarak tezat teşkil eden bir bunalım döneminde bulunmaktadır. İç ve dış şartları, Türk Milletinin milli savunmada, iktisatta, kültür ve inanca çok kuvvetli olmasını gerektirirken, maalesef her sahada derin bunalımlar yaşıyoruz.

İçinde bulunduğu ağır bunalımı aşmağa kararlı olan Türk Milleti, "Millî Birlik ve Beraberliğini" güçlendirmek, "Millî Bütünleşmeyi" yeniden gerçekleştirmek zorundadır. Kaderi Türkiye'ye düşman merkezlerde çizilmeğe çalışılan milletimiz, içine sürüklendiği ağır bunalım sebebiyle ciddi yaralar almıştır. Bugün Türkiye'yi idare edenlerin üzerinde hassasiyetle durmaları gereken mesele, bu yaraların bir an önce sarılmasıdır.

Yaraların sarılması sevgi ve kardeşliğin tesisine, Millî Barış'ın yeniden sağlanmasına bağlıdır. Bu ise insanlarımız arasında bir ölü ve kader bağının, bir gönül bağının kurulmasına, bir bayrak altında beraberce ve kardeşçe yaşama arzusunun uyandırılması ve kuvvetlendirilmesi ile mümkündür. Müslüman Türk Milleti, kendi özüne uygun bir şekilde Türk Milliyetçiliği ile yoğurulmalıdır.

Türk Milletinin yıllardan beri kanayan yaralarının tedavisi için:

- Komünizme, emperyalizme ve insanlık düşmanı her türlü akıma karşı, onun millî ideolojisi olan Türk Milliyetçiliği savunulmalı,
- Memleketin çocuklarını, vatanını ve milletini se-

ven, milletine hizmet etme ölküsünü taşıyan ve aynı zamanda üretici insanlar olarak yetiştirmek amaç edinilmeli,

- Türkîlik gururu ve İslâm ahlakı her türlü istismar ve tahripten kurtarılarak gönüllerde yaşatılmalı,

- Vurguna, tefeciliğe ve sömürüye karşı hak, adalet ve insan haysiyati hakim kılınmalı,

- Esnaf, tefeci ve banka faizinden; işçi sömürden, baskıdan ve sosyal itibarsızlıktan kurtarılarak mülk sahibi yapılmalı, yani mülkiyet yaygınlaştırılmalı,

- Devlet ve cemiyet hayatında israfa ve lükse son vererek, devlet malına, vatandaşa mülküne ve fert hürriyetine sahip çıkılmalı,

- Her aile insanca yaşayacağı bir yuvaya, kimsese muhtaç olmadan geçinebileceği bir gelire sahip kılınmalı,

- Türk insanı beşikten mezara kadar sosyal güvenliğe kavuşturulmalı,

- Ve nihayet lekesez, gölgesiz bir adalet düzeni tesis edilmelidir.

Bugün, bütün bunları gerçekleştirmek ve ya en azından Millî Barış'ı sağlayarak, haksızlıkları adaletsizlikleri ortadan kaldırmak mevkiinde olanlar; tarihin bu dönüm noktasında Türk Milletinin idealist, fedakâr, vefalı, imanlı evlatlarını bir varoluş mücadelesine, bir kurtuluş hareketine çağırarak zorundadırlar. Devlet ve millet geleceği konusunda kaygulu, millî menfaatleri her şeyin üzerinde gören, millî meselelerde hassas, devlet düşmanlarına karşı uyanık ve dinamizm sahibi vatan evlatlarına

Halbuki şimdi, Türk Milletine karşı engin bir sevgi, saygı ve bağlılık duyan, ona karşı hizmet aşkıyla dolu olan Türk Milliyetçileri vatan hainleri ile bir tutulmakta, devlete karşı sürdürülen "gayri nizami savaş" gözler önünde değilmiş gibi- Türkiye'deki terörün bir tarafı olarak gösterilmeye çalışılmaktadır.

Kendini yıllarca; Doğu'dan Batıya, Kuzeyden Güneye bütün Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlarının kardeşçe kucaklaştığı bir adalet ve sevgi iklimini kurmağa, millî enerjimizi, tarihi dinamizmini harekete geçirerek sanayileşmesini tamamlamış, milletler ailesi içerisinde şerefli yerini almış güçlü bir Türkiye yaratmağa adanmış olan insanlar, suçlu olamazlar. Bu konuda verilecek hatalı kararlar, ve atılacak yanlış adımlar, yüzbinlerin gönlünde tedavisi güç yaralar açacaktır.

Türkiye'yi idare edenler, "Sevgi, kardeşlik ve Birlik içinde bir Türkiye için" Türk Milletinin bütününü Mevlânâ'ca, Yunus'ca bir sevgi ile bağrına basmalıdırlar. Aksi halde şu anda sahip oldukları bu tarihî fırsat elden kaçırılmış olacaktır.

TKP Komiteleri Harekete Geçti

12 Eylül askeri harekâtından hemen sonra gizli Türkiye Komünist Partisinin (TKP) yayın organlarından "TKP'nin Sesi Radvosu" Almanya'nın bazı şehirlerinde

YENİ HEDEF

devletimizin varlığının, toprak bütünlüğünün ve milli beraberliğimizin tehdit edildiği bir ortamda attığı yerinde bir adım" olarak değerlendirebiliriz. Bu değerlendirilmemiz 12 Eylül'den sonra yapılan icraatların tamamını tasvip ettiğimiz anlamına gelmemelidir. Bazı hataların yapıldığı ve hala yapılmakta olduğunu biliyor, ancak demokrasiye ve devlete olan bağlılığın emin olduğumuz Milli Güvenlik Konseyi'nin bu hataları düzeltceğine inanıyoruz.

Batı ittifakı içinde bulunan Türkiye'nin şu anda yaşamakta olduğu "endüstri ihtilali" başarı ile gerçekleştirmesi, Türkiye'nin dostları ile arasındaki iktisadi ve siyasi münasebetlerin aramamalı bir şekilde devamı ile mümkündür. 1974 Kıbrıs Barış Harekati'nden sonra başta ABD olmak üzere batılı müttefiklerimizin bize karşı uygulamaları iktisadi ve askeri ambargonun Türkiye'ye ne kadar pahalıya malolduğu ortadadır. Son yıllarda içine sürüklediğimiz bunalımda bu ambargonun büyük payı olduğu bilinmektedir. Bütün bu sebeplerden Türkiye, ne Avrupa Konseyi'nden atılmağa, ne de diğer milletlerarası kuruluşlara münasebetlerinin dondurulmasına tahammül edebilir. Türkiye ile Batılı dostları arasındaki münasebetlerin müsbet bir şekilde devamında, ABD ve Batı Avrupa ülkelerinde Türkiye lehinde meydana getirilebilecek bir kamuoyunun büyük ağırlığı olacaktır. Şayet Batı başkentlerinde Türkiye aleyhinde bir kamuoyu meydana getirilebilirse, Türkiye ile Batı Avrupa ülkeleri arasındaki münasebetlerin müsbet bir şekilde devamının imkansız hale geleceği muhakkaktır. Bu gerçeğin idraki içinde bulunan bütün aşırı sol gruplar Batıda kamuoyunu Türkiye aleyhine çevirebilmek için olağan üstü bir gayret sarfediyorlar. Komünistler bu çalışmalarında yabancı komünistlerin büyük desteğini görüyorlar.

Batı'da Türkiye aleyhine sürdürülen bu çalışmalara karşı tedbir almaları gereken yurt dışındaki temsilciliklerimiz ise gözle görünür hiçbir teşebbüste bulunmamaktadır. Resmi temsilciliklerimizin anlamış sükutuna şu hadiseyi örnek göstermek mümkündür: 14 Mart 1981 günü Frankfurt'ta DEV-YOL, Halkın Kurtuluşu, Halkın Birliği, ATİF, ATÖF, FİDEF'in Frankfurt şubesi, Melike Demirağ ve benzerleri ile tüm yabancı komünistler müşterek bir gösteri yürüyüşü düzenlediler. Bunun üzerine TÜRK-FEDERASYON, Frankfurt belediyesine ve polis merkezine müracaat ederek, DEV-YOL, Halkın Kurtuluşu, Halkın Birliği gibi örgütlerin illegal komünist terör örgütleri olduğunu gösteren belgeler sundu ve yürüyüşün yasaklanmasını istedi. Frankfurt'ta böyle bir gösterinin yapılmasını istemeyen yetkililer yürüyüşü iptal ettiler. Yürüyüş komitesi hemen mahkemeye müracaat etti. Türk-Federasyon, yetkililerle yaptığı bu safhadaki görüşmede, "Ancak Frankfurt Başkonsolosluğu veya Bonn Büyükelçiliğinin resmi müracaatı halinde yürüyüşün iptal edilebileceği" cevabını aldı. Bu durum, Türk-Federasyon tarafından birer yazı ile Frankfurt Başkonsolosluğuna ve Bonn Büyükelçiliğine bildirildi. Ancak Türk yetkilileri resmi hiçbir müracaatta bulunmayınca mahkeme yürüyüşün yapılmasına karar verdi. Bunun dışında Köln ve Frankfurt radyolarının Türkçe yayınları da kızıl yürüyüşün reklamını yapmakta çekinmedi. Köln'de Ö-

kiye Komünist Partisi'nin (TKP) yayın organlarından "TKP'nin Sesi Radyosu" Almanya'nın bazı şehirlerinde "TKP Komiteleri" kurulduğunu ilân etmişti. Türkiye'deki askerî yönetime karşı Avrupa'da TKP'nin mahalefet çalışmalarını yürütecek olan bu komitelerin, Almanya'da yaşayan her millettten ve çeşitli kuruluşlara mensup komünistlerden teşkil edileceği de belirtilmişti. Kurulduğu ilân edilen bu komitelerden ilk 4 aylık sürede hiçbir ses çıkmadı. Vatandaşlarımız bu sessizliğin sebebi, TKP'nin Türkiye'deki ve Avrupa'daki kuruluşlarının üzerine ciddi olarak gidilmesiyle ilâh etmektedir. Bilhassa askeri yönetimin soldan büyük çapta eli silahlı militan delikanlılarla uğraşmasına karşılık, sağdan lider ve liderseviyesindeki çok sayıda insanı tutuklattırması, Avrupa'daki TKP'ilerin sessizliğini sağlamıştır. Öyle ya! Türkiye'de en ciddi komünist potansiyele sahip olan TKP'ye karşı aleyhte önemli sayılabilecek bir uygulama yokken, TKP'ilerin yıllardır tutuklanmasını istedikleri TÜRKİYE'yi ve arkadaşlarını da tutukladıktan sonra, TKP'iler mevcut yönetime karşı niçin eyleme geçip de dikkat çeksinler?

Bu tip askerî yönetimlerin en köklü icraat süreleri olan ilk 3-4 aylık zaman içerisinde -kendilerine fazla dokunulmadığı için- sessiz kalan TKP'nin Almanya komiteleri nihayet ocak ayından itibaren hareket geçtiler. TKP'iler önce Strasburg'taki Avrupa Güvenlik Konseyi toplantısında Türkiye aleyhtarı bir hava esmesini sağladılar. Bonn şehrinde bir basın toplantısı yaptırarak Türkiye ve askeri yöneti aleyhinde düşüncelerini açıklayarak tüm Avrupa kamuoyunaduyurdular. Nihayet 31 Ocak 1981 günü de Köln'de büyük bir yürüyüş ve miting yaptılar. Bu yürüyüşe TKP'nin Almanya teşkilatı olan FİDEF, yine TKP yanlısı körtçü-bölücü kuruluşlar olan KKDK ve Kürt Halk Evleri, Almanya'daki TSİP yanlıları (ki bunlar GERÇEK ismiyle katılıyorlar) katıldılar. Ayrıca malum Melike Demirağ, TKP'nin Türkiye'deki günlük gazetesi olarak bilinen Politika gazetesinin genel yayın müdürü Aydın Engin, çeşitli Alman komünist kuruluşlarının mensupları da bu yürüyüşe katıldılar. "Türkiye'li Demokratlarla Dayanışma Girişimi" adı altında birleşerek bu faaliyetleri yapan Türk ve diğer milletlerden komünistlerin teşkil ettiği bu organizasyon, TKP'nin Almanya Komitelerinden başka bir şey değildi.

Bilinmiyor ki Avrupa'da Türkiye ve yönetim aleyhtarı en etkili faaliyetleri TKP'iler yapabilirler. Zira böylece onlar da Avrupa ülkelerindeki Rus yanlısı milletvekilleri, gazeteci, yazar, san'atçı, sendikacı, radyo ve televizyon programcılarını hareket geçirecek TKP öncülüğünde sürekli propaganda faaliyetlerine geçerler.

Belki de Türkiye'deki dünkü yönetimler gibi bugünkü yönetimin de TKP'li kişi ve kuruluşlar üzerine ciddi olarak gidemeyişinin başlıca sebeplerinden birisi budur. Avrupa'daki Rus -veya TKP- yanlısı kuvvetlerin aleyhte harekete geçmesinden çekinilmektedir. Fakat unutulmaması gereken bir gerçek var: Türkiye, içinde bulunduğu şartlara en ciddi komünist teşkilatlanma olan TKP'nin çalışmaları ile sürüklenmiştir. Türkiye'de başa kim geçerse geçsin, TKP'nin tek şırası vardır: MUHALEFET. Ne zamana kadar? Türkiye KOMÜNİSTLEŞİNCEYE kadar. Öyleyse TKP'nin güçlüğünden, bu güç ile yönetimi yıpratılabileceğinden çekinilerek üzerine gidilmemesi affedilmez bir GAFLET'tir. Bu gaflete düşmesi icap edenler ise bugün Türkiye'de askeri yönetimle söz sahibi olanlardır. Yarınlarda tekrar T.C. Devletinin başına gaileler açabilecek kuvvetteki TKP ile uğraşmadan

uyanık ve dinamizm sahibi vatan evlatlarına kucağını açarak, önünde engelleri aşmasını bilmelidirler.

AVRUPA ve TÜRKİYE

Türkiye, Cumhuriyet döneminde Avrupa'nın bir parçası, Avrupa milletler camiasının bir üyesi olmayı dış politikasının temel hedefi kabul etmişti. Gerçi Cumhuriyet döneminin bu dış politika çizgisinin Osmanlı İmparatorluğunun son 70-80 yılının dış meselelere bakış tavrının bir devamı olduğunu da belirtmek gereklidir.

Osmanlı devrinden itibaren süren bu arayışın temelinde bir yandan devletimize karşı mevcut büyük tehlikeye (Rus tehdit ve saldırılarına) karşı bir denge ve teminat bulma ihtiyacı gibi haklı ve doğru bir sebep yatarken, diğer yandan cemiyet nizamında batının yaşayışını olduğu gibi kopye etmenin tek çıkış yolu olduğunu savunan yarı aydınların hatalı ve yanlış etkilerini de gözden uzak bulundurmamak doğru olur. Konunun etrafına değerdendirilmesine girmeksizin, Türkiye'nin bugün varmış olduğu noktada bir yandan batı dünyası içerisindeki yerini korurken, diğer yandan kendi iç cemiyet nizamını tarihi, millî ve manevî özelliklerine uygun bir biçimde yeniden düzenlemek imkânına sahip olduğu kanaatinde bulunduğumuzu belirtmeden geçemeyeceğiz. Yine böyle bir yeni ve geniş bakışır ki, Türkiye'yi İslâm Alemi içinde alt olduğu yere ulaştıracak ve ülkemiz batı ile İslâm dünyası arasında tam bir köprü rolü ifa ederek, içinde yer aldığı bölgenin huzur ve istikrarına, dünya barışına büyük katkılarda bulunabilecektir.

Ancak bugün Avrupa ile Türkiye arasında- daki ilişkilerin bütünüyle buhranlı ve tehlikeli bir döneme doğru gitmekte olduğu gerçeği ortadadır. Avrupa konseyi toplantısında ortaya çıkan gelişmeler ülkemizin sadece dış politikasını değil, önümüzdeki yıllardaki iç gelişmelerini de büyük çapta etkileyecek, yönlendirecek türdendir.

12 Eylül Yönetimine karşı yurt dışındaki yerli ve yabancı sol mihraclarca başlatılan geniş kampanya son derece ince bir hesabin ürünü olarak karşımızda durmaktadır. Bilindiği gibi 12 Eylül'e tekaddüm eden yıllarda bilimin Marksist fraksiyonlar ülkede kargaşayı arttırarak "faşist" bir idarenin gelmesini kendileri için hedefe gidilecek yolda önemli bir adım olacağına açık açık yazmış ve söylemişlerdi. Zira halkın hür iradesinin belirleyeceği serbest bir politik ortamda kendileri için başarı şansı bulunmadığını bilen bu güçler, ancak kapalı bir rejimin baskıları sayesinde zaman içinde halkın gözünde meşruiyet kazana- bilmenin hesabı içindeydiler. Aynı zamanda Türkiye'nin iktisadi ve sosyal meselelerini kısa

ğı reçeteler dahilindeki uygulama çerçevesi içinde çözümlenemeyeceğini de bildikleri için, şu anda bir yandan 12 Eylül Yönetimini bütün şartlarıyla kapalı bir baskı rejimi haline getirebilmek için tahrik ve çalışmalarını arttırmışlar, diğer yandan da Konsey Yönetimini kısa sürede görevden ayırmaktan alıkoyacak bir zorlamanın tedbirlerini almaktadırlar. İşte ülke içinde solun hala bitmiş olduğu ilân edilmesine rağmen süren eylemleri, Türk Askerine, Türk Polisine sıkılan kurşunlarla, Avrupa konseyi kapılarında, Almanya sokaklarında yürütülen Türkiye'yi yalnız bırakma, tecrit etme kampanyası aynı ince stratejinin devamıdır. Hedef, bir yandan anarşiyi sürdürerek Konseyi sertleşmeye sevk etmek, kalıcılığa zorlamak, diğeryandan Konsey'in iş başında kalış süresinin uzamasıyla halkın nazarında bugün birinci mesele gibi gözükken anarşinin zamanla unutulup iktisadi ve sosyal meselelerinin gündeme getirilmesi ve böylece milletimizin son teminatı olan Türk Ordusunun kendi milletini nezdinde yıpratılarak, komünizmin galebesine uygun vasatın hazırlanmasıdır. Avrupa camiasından tecrit yoluyla Türkiye'nin siyasi yalnızlığı arttırılmaya ve iktisadi çaresizliği de büyütülmeye çalışılmaktadır.

Milliyetçiler, oynanmak istenen bu haince oyuna bugüne kadar nasıl karşı çıkmışlarsa, bundan sonra da aynı şekilde karşı çıkacaklardır. Türk Milliyetçilerinin yürüklerindeki büyük üzüntüye, burukluğa rağmen bu tavrı koymaktan geri durmamaları ancak onların her şeylerini adanmış oldukları vatanlarına, milletlerine ve devletlerine bağlılıklarının bir sonucudur. Madde âleminde bir insan için en kıymetli varlık olan canlarını Türk Milleti uğrunda gözlerini kırpmadan ortaya koyanların bu davranışından anlaşılması güç olan bir taraf yoktur.

Ancak anlaşılması hâlâ güç, çözümü hâlâ zor gözükken bir başka husus vardır ki, izaha muhtacdır: Bugün Türkiye dışında ülke aleyhtarı faaliyetleri organize edenlerin büyük bir kısmı, Behice Boran'lar, Gültekin Gazioğlu'lar, 12 Eylül Harekâtından aylar sonra, bazı Sıkıyönetim adli görevlilerince serbes bırakılarak, ellerini kollarını sallaya sallaya yurt dışına çıkma imkânına kavuşmuşlardır. Hayatlarını milletlerinin birlik, bütünlüğü ve saadetine adanmış insanlar suçlu gibi hâşşanelelere doldurulurken, Boran'ları, Gazioğlu'larını sağlanan bu imtiyaz hangî ince hesabın veya hangi kanarlık oyunun sonucudur? Bütün yetkililere tarih ve

Siyasi partiler demokratik hayatın vazgeçilmez başlıca unsurları olup, varlıkları demokrasinin yaşamasına bağlıdır. Demokrasinin yaşaması ise siyasi partilerin demokrasi ve ülke meselelerinin deki hassasiyet ve sorumluluklarını idrak etmeleriyle yakından ilgilidir. Özellikle sık sık iktidar ve iktidar aday durumunda olanlar, durumları itibarıyla bu konuda daha hassas olmak mecburiyetindedirler. Zira demokratik rejimi, ülke bütünlüğünü, millî birlik ve beraberliği tehdit eden tavır ve davranışlar iktidar veya iktidara en yakın durumdaki siyasi partilerin bünyesinden kaynaklandığı taktirde, telafisi mümkün olmayan daha ağır sonuçlar doğmaktadır. Daima iktidar veya iktidar aday durumunda oldukları için, her çeşit anti-demokratik gayretlere ve hainane emeller besleyenlere karşı, ellerinde tuttukları devletin bütün imkanlarını seferber edebilmek gücüne ve fırsatına da sahiptirler. Bu durum, onları ülkede olup-biten olumsuz birçok olayların başlıca sorumluları haline getirir.

Ne gariptir ki daima iktidar şansına sahip olan bu tip partiler, devlet, millet, vatan ve rejim açısından mahzurlu, hatta zararlı düşünce sahipleri için başlıca toplanma yerleridir. Zira bu tip gruplar, iktidar partilerinin gücünden, meşruiyetinden istifade edebilmek için onlarla yan yana, iç içe olmayı arzu ederler. İktidara en yakın iki büyük siyasi parti arasındaki o farkı ve siyasi üstünlük sağlayıcı avantajlar pek az ise; çoğu zaman kazanabilmek, rakibi ile az farkı kapatabilmek için bünyelerinde yer tutmalarına razı olurlar.

Bu tip partiler, geniş halk kitlelerine dayanırlar. Anayasal devlet kuruluşları ve bürokrasi alanında büyük güç sahibidirler. Diğer dünya ülkelerindeki siyasi güçlerle de şu veya bu şekilde irtibat veya dayanışma içerisindedirler. Bu sayı ve siyasi üstünlükleri sayesinde, hem bizzat kendi parti yönetimlerinden kaynaklanan, hem de bilgileri dahilinde bünyelerinde çöreklenmiş bulunan mahzurlu gruplardan kaynaklanan her çeşit anti-demokratik, zararlı tavır, davranış ve eylemler, devlet kuvvetlerinden geniş müsamaha görürler. Bu partilerin sayı ve siyasi üstünlükleri âdeta onlara her zaman "DOKUNULMAZLIK" kazandırmaktadır. Kendilerine karşı resmi devlet kuvvetlerinin müsamahakar davranışının kaynağı bu dokunulmazlıklarıdır.

Boylesi büyük partiler, bu sebepten dolayı çağımızda ideolojik grupların ısrarla sızmak ve yerleşmek istedikleri partilerdir. Büyük partinin dokunulmazlık zırhını giyerek ilerleme, kitleleşme o partinin iktidar dönemlerinde devlet yönetimine sızma ideolojik grupların günümüzde başlıca şarlarıdır. Hele hele o büyük partinin genel merkez yöneticilerinden başlayıp, tabanına doğru sızmak isteyen ideolojik gruplar bir fikir paralelliği, fikir yakınlığı var ise, sızmak isteyen grubun işi daha da kolaylaşmaktadır.

İşte Türkiye'de yıllardır demokratik rejimin, vatan bütünlüğünün, millî birlik ve beraberliğin, devletin varlığının tehlikeye düşmesinin başlıca sebepleri özellikle bu noktada toplanmaktadır. Yani Türkiye'nin büyük kitle partileri ve onlara olan sızmalar noktasında... Devlet, millet, vatan ve demokrasi açısından başlıca tehlikenin komünizmden geldiği, bu bakımdan sağda tehlikeli bir cereyan olduğu her akli selimin idrak ettiği bir durumdur. Komünistler de sağda değil solda yer aldıkları için, solda bulunan, iktidar veya iktidar adayları, bu tehlikeyi idrak etmezler.

vermedi. Bilhassa Nazım Hikmet'lerin harbiye öğrencileri arasındaki komünizan faaliyetlere karşı Geneikurmay başkanı Fevzi Çakmak yayınladığı resmi bir tamimle, askeri yetkilileri bunlara karşı alenen ikaz ediyordu. Yani komünizm sürekli kontrol altındaydı.

Atatürk'ün ölümünden sonra, 1940'lı yılların başından itibaren yer altında gelişerek gelen komünizm depara kalkıyor. Köy enstitüleri komünizmin kuluçka makinası haline geliyor.

Millî Eğitim Bakanlığı, üniversite ve yüksek okullar başta olmak üzere komünizm bir çok sahada yer tutmaya çalışıyor. Anti-komünist olan İnönü'ye rağmen CHP idaresinde oluyor bunlar. Sonra çok partili hayata geçiliyor. CHP'nin iktidar olma hususunda tesirinin sıfır noktasına yaklaştığı yıllar geliyor. Buna rağmen komünizm; üniversiteler, millî eğitim teşkilatı, adliye, mülkiye vs. gibi sahelerde gelişerek ilerliyor.

Nihayet 27 Mayıs ve 1961 anayasa değişikliği, yeni anayasal devlet kuruluşlarının teşkil edildiği yıllar geliyor. Artık bu yıllarda üniversite, sendika, millî eğitim başta olmak üzere bir çok sahada komünist potansiyel vardır. Ortaya CHP'yi artık sağda kalmakla suçlayan DİSK'ler, TÖS'ler, TİP'ler çıkmıştır. Gelişen bu aşırı sol potansiyel, CHP'yi tehdit eder noktadadır. Sonradan CHP'yi her geçen gün aşırı sola sürükleyen taviz kapılarının belki de ilki bu dönemde İsmet İnönü tarafından açılıyor. O; "Biz Ortanın Solundayız" demiştir. Buna rağmen İnönü bir anti-komünistti. O'nun "Ortanın Solu" anlayışında komünizme yer yoktu. Fakat O'nun açtığı bu yol, kendisi istemese de CHP'yi komünistlerle kol kola olacak bir noktaya götürdüler. "Ortanın Solu" kavramının bulanıklığından, çok istifade etmişlerdir. Adım adım komünizme verilen her taviz, zamanla toplandığında devleti sarsma noktasına gelmiştir.

Artık var olan komünist potansiyel bu dönemde varlığını, 16 milletvekili çıkaran TİP ile ortaya koydu. Ve 1968'den itibaren komünizm silaha sarıldı. Kurtarılmış bölge haline getirilen üniversiteler ve yurtlar iş seclidi. Bu üslerde şehir ve kır gerilimliliğine, dolayısıyla kanlı eylemlere başladılar. Anti-komünist İnönü -belki gelişmeleri iyi takip etmediğinden, belki de sağcı iktidar yıpratmalarına aldanarak- eylem hâlindeki komünistlerin üniversiteleri işgalını normal karşılıyordu. Hatta CHP genel sekreteri Bülent Ecevit komünist gençleri tahrik ediyordu. Nihayet gelişini ve uygulamalarını İnönü (ve CHP)'nin de tasvip ettiği -fakat Ecevit'in tasvip etmediği- 12 Mart muhtırası verildi. Bu vesile ile ilân edilen sıkıyönetim, 3-4 yıldır Türkiye'yi kanlı eylemlerle ve çalkalayan, Türkiye'de Marksist-Leninist bir düzen kurmak için silaha sarılan komünist militanları yakaladı. Komünist potansiyelin o verdiği TİP ve o gün için en güçlü komünist gençlik teşkilatı olan DEV-GENÇ kapatıldı.

İşte tam bu esnada -daha önceden de var olan-

lan edilerek silahlı komünist militanlar ele geçirilerek cezaevlerine doldurulmuşlardı.

12 Mart ile gelen askere, sıkıyönetime ve komünist militanlara karşı takip edilen uygulamalara daha baştan karşı çıkan Ecevit, 12 Mart'ta kapatılan komünist TİP ve DEV-GENÇ elemanları ile birlikte el ele vererek başına geçtiği CHP'yi 1973 seçimlerine "Komünistlere AF" sloganıyla soktu. Bu sloganın da kattığı güç ile CHP seçimlerden güçlü çıktı ve MSP ile kurduğu koalisyon hükümeti ile vaad ettiği AF'yi çıkarmaya koyuldu. Âdeta komünistleri tutuklattırın ordudan intikam alıncasına, daha bir kısmı hakkında hüküm bile verilmemişken, dolayısıyla yaptıkları eylemlerden pişmanlık duyarak, ıslah olabilecekleri kadar bir zaman geçmeden, ortalığı kan çanağına çeviren komünist militanları serbest bırakan meşhur "1974 Ecevit Affı"nı çıkarttı. O'nun bu davranışı SOSYALİST ECEVİT'İ fikirleriyle birlikte iyi tanyanlar için normal idi. Zira o bu af ile şuur altındaki, zaman zaman açığa vurduğu fikirlerinin gereğini yapmıştı.

Fakat Ecevit'li YENİ CHP, 1974 İktidarı müddetince arit aşırı solun orta öğrenim müesseselerini de işgal ederek milliyetçi öğrencilere hayat hakkı tanımayanların eylemlerine rağmen "Bizim zamanımızda anarşi olmadı" diyordu. Bu olaylara rağmen Ecevit kısmen haklıydı. Fakat olayların az oluşu kendisinin memleketi iyi idare ettiğinden değil, 12 Mart sıkıyönetim idaresi olay çıkaran komünistleri cezaevlerine doldurduğu, sağcıları da zaten olay tarafatı olmadığı için 1974'te olaylar fazla olmadı. Nitekim Ecevit'in iyi idareciliğinden olaylar olmamış olsaydı, O'nun 1978 yılında başbakan olduğu dönemde Türkiye'de 4000'i aşkın insan ölmez, Türkiye bölünme noktasına gelmezdi. Demek ki keramet Ecevitte değildi.

12 Eylül'den sonra yakalanan komünist terör örgütlerinin beyinlerinin bir çoğunun 1974 affıyla çıkan komünistler olduğu düşünülecek olur ise 1974 affının vebâlinin büyüklüğü daha iyi anlaşılır. 12 Mart'ta yakalanan silahlı komünist militanların "gayri nizami savaş" yoluyla devletimizi zayıflatarak, bir komünist ihtilal ortamı meydana getirmeye çalışan kişiler olduğunu, bunların Türkiye komünist olmadıkça dâvâlarından vazgeçmeyecek kadar o sapık yolun dönmez meftunu olduklarını bile bile Ecevit bu affı gerekçelendirmişti. Halka göre bu affı sağlamakta Ecevit (ve CHP), Türkiye'nin 12 Eylül noktasına gelmesinin başlıca sorumlusu olmuştur.

Ecevit, 20 Temmuz 1970 günü Ulus gazetesinde yazdığı "...Budüzenin yaşasının da, yöneticisinin de, bu düzenin TÜFEĞİ'nin de, SÜNGÜ'sünün de ZALIMANE bir şekilde açlarını üzerine çevirdiği..."ni belirten yazısıyla bu günkü TKP'den, DEV-YOL, DEV-SOL ve TİKKO'larla aynı düşüncesinin yıllar önce ortaya koymuyor mu? Hatta bu yazılarından ve buna benzer kanaatlerinden dolayı ordu mensuplarıncı sevilmediğin-

çıkarılmasını engelleme hususunda CHP başı çekmiştir.

1976'larda DGM'nin kurulmamış olmasının zararı bugün Türkiye'nin 12 Eylül noktasına gelmesinden anlaşılıyor ve DGM'nin kuruluşunu engelleyen CHP'nin ülkemizin içine düştüğü durumdan ne kadar sorumlu olduğunu da ortaya koyuyor.

Bu yetmemiş ve ülkenin ekonomik şartlarını bilmiyormuş gibi sık sık sömürülen haklarını alabilmek adı altında işçileri eylem alanına çağırıştır. Hele hele artan şiddet olayları karşısında üniversite ve yüksek okul idarecilerine, can güvenliği sağlayıcı tedbirler alınmaya kadar okulları kapatmaları çağırısında bulunmuş ve bir çok okul idarecileri de bu çağrıya uymuştur. Bir taraftan sağ iktidarların almak istediği tedbirleri engellerken, diğer taraftan devleti milyonlarca zarara sokan okulların kapatılmasını istiyebilmişti. Tabii aradan birkaç yıl geçip, 1978'de kendisi başbakan olunca artık -kendi tahrikleriyle de dozu çok artmış olan- orta okullara kadar bile inmiş olan şiddet olaylarını önleyemeyince okulları kapatmak için idarecilere bir çağrıda bulunmamıştı.

Kendisi değil Türkiye'de, dünyada birçok beynelmîl sermayedarla kucak kucaka olduğu halde Ecevit, sağ iktidarları hep fakir halkı sömüren zenginlerin iktidarı olarak nitelendirerek, zaten sosyaladaletsizliklerle çalkalanan, komünizmi kuvvetlendiren Türkiye şartlarında sosyal gruplar arasındaki gerginlikleri artırıcı ve milleti "Sınıf"lara bölmek ve sınıflar arasında çatışma yaratmak isteyen komünizmin ekmeğine yağ sürücü tavırlar takınmıştır. Zaten MHP ve hatta AP'yi bile sık sık faşizmle itham ederek, komünistlerle ağız birliği yapıyor ve sanki ülkede komünizm tehlikesi yokmuş da faşizm tehlikesi varmış gibi milyonlarca halk kitlelerini komünist ajitasyonlara müsait hale getiriyor idi. O'nun bu tavır ve kullandığı marksist literatürden seçime kelimeler ile geniş halk kitleleri arasında ve bilhassa kelimelerin, sloganların arkasından koşuşan, kavramlar ve sloganlar baskınına uğramış gençler arasında komünist propaganda müsait zemin hazırlamıştır.

Ecevit (ve CHP yönetimi) muhalefette muhalefet yapmamış, yaygaracılığı ve -Amerika'da öğrendiği- reklamcılık sayesinde hiçbir millî endişe duymadan devamlı TAHRİKÇİLİK yapmıştır. O'nun bu tutumu devlet otoritesinde ve halk bünyesinde büyük yaralar açmıştır.

İşkenceci Siyaset

Ecevit'li CHP 1977 seçimlerinden önce bütün komünist kuruluşlarla iç içeliğini pekiştirmiştir. DİSK, TÖB-DER, TÖM-DER, İGİD, İKİD, DEV-

bu partiye sızma çalışmaları yapmışlardır. Komünizmin, milletvekilli seviyesine kadar sızdığı büyük kitle partisi Türkiye'de CHP'dir. CHP'nin genel başkanı Ecevit başta olmak üzere, genel merkez ve milletvekilli seviyesinde dahi komünistlere azami yakınlık gösterip, destek olanların mevcudiyeti, komünistlerin CHP'ye sızmasını ve yerleşmesini kolaylaştırmıştır.

Hatta komünizme karşı olan bir takım CHP genel merkez yöneticileri, milletvekilleri ve CHP teşkilatının alt yöneticileri de yer yer komünizme müsamaha göstermişlerdir. Bunların müsamahasını kolaylaştıran başlıca sebep ise şu olmuştur: Komünistlerin dinamik ve aktif örgütleri ve sayılarından istifade ederek, iktidarı sağın elinden almak. Komünizmin siyasi ve sayı gücü olmadan CHP'nin iktidara ulaşması zor olacağı düşünülmüştür.

Bu sebeple komünizmle içli-dışlı hale gelmiş olan CHP, ister iktidarda olsun, isterse muhalefette olsun, (komünistlerin) devlete yerleşmelerinde bir merdiven olmuş, CHP'nin dokunulmazlık zırhı komünistleri de yıllardır koruy gelmiştir. Bunun neticesi olarak da Türkiye, devlet varlığı, vatan bütünlüğü, milli birlik ve beraberlik ve demokrasi bakımından en tehlikeli yıllarını yaşamış, nihayet bu konularda şartlar gittikçe olumsuz yönde ağırlaşırken 12 Eylül 1980'e ulaşılmıştır.

Bu karmakarışık, bulanık, pembeden kızıla kadar varan renk tonlarını hâvi yapıyla komünizm için bir TRUVA ATı olan CHP, Türkiye'nin bu hale gelmesinin BAŞ SORUMLUSU'dur. CHP bu hale nasıl geldi? Devlet, millet, vatan ve demokrasi düşmanlarıyla içli-dışlılığı nereden anlaşıyor? Türkiye'nin içine düştüğü durumun baş sorumlusu olduğu hükmü hissi mi, gerçekçi mi?

Bu soruların cevabını, başlangıcından günümüze kadar CHP'yi incelemeye çalışarak vermeye çalışalım.

Eski CHP

CHP, hemen hemen cumhuriyetle yaşıttır. Atatürk zamanında Atatürk tarafından kurulmuştur. Benimsediği ilkeler (6 ilke) Atatürk'ün de benimsediği ilkelerdir. Bu CHP, varlığının sebebi olarak T.C. devletini yaşatmak olduğunu biliyor, Kurtuluş Savaşı Kahramanlarının kurduğu bu partinin en hassas olduğu konular, milli birlik ve vatan bütünlüğüdür. Bu CHP devletçilik ilkesini benimser. Fakat herhalde ve temelde komünizme karşıdır. O'nun bu tavrı en az Atatürk ölünceye kadar devam etmiştir.

Kuruluşundan 1946'ya kadar CHP Türkiye'nin tek partisidir. Ve devleti tek başına idare etmiştir. Hatta cumhuriyetle birlikte devletin müesseseleri yeniden şekillendiği için, bütün bu devlet müesseselerinin şeklinde ve muhtevasında devleti idare eden tek parti CHP'nin fikriyatı hâkim olmuştur. Dolayısıyla en az 1946'ya -ve ondan sonra da- devlet kuruluşlarının hemen tamamında CHP düşüncesi hâkim. Tek parti zamanında temeli atılan devlet kuruluşlarında ve bürokraside, CHP hâkimiyetinin günümüze kadar devam ettiğini görüyoruz. Zamanla, CHP aşırı sola doğru açıldıkça, buna paralel olarak bürokrasidekiler de bu durumdan etkilenmişlerdir. Bu etkileniş giderek devlet otoritesinin azalmasına sebep olmuştur. 1867'lerden itibaren tohumları atılan komünizm, 1920'de parti hâline gelmiştir. Ancak Ata-

duğu anlaşılır. İnönü ile Ecevit arasındaki çekişme iyice gün yüzüne çıktı. İnönü'nün de farkında olduğu, fakat bilmediği bir şekilde Ecevit, kapatılan TİP ve DEV-GENÇ mensuplarını CHP'ye üye yaptırarak, onlardan seçilen delegelerle, yapılan olağan üstü CHP kongresiyle İnönü'yü devirecek CHP genel başkanlığına geldi.

Ecevit

İnönü, Ecevit için "Böylesini görmedim" diyordu. İnönü'ye göre Ecevit komünist değildi, fakat "SOSYALİST" idi. Zamanla Ecevit bunu saklamıyacak ve "Bana sosyalist dersiniz bundan şeref duyarım" diyecekti. Ecevit'i CHP'nin ideologlarından Deniz Baykal: "Türk Solunun, yahut sosyalizmin her türlü Marksizm'e dayanmaktadır. Demokratik Sosyalizm de, yahut Sosyal demokrasi de Marksizm'e dayanmaktadır" diyordu. (4 Şubat 1971 - Ulus.)

Mao'ların, Kastro'ların, Che Guevara'ların öndeki kilitli, kapalı kapıları kendilerinin önünde olmadığını, tokmağı çevirip girilebilecek kadar Türkiye şartlarının (Sosyalizme geçiş için) müsait olduğunu belirten Ecevit'in fikirleri de şöyleydi: "Geni kalmış ülkelerde, devrimci eylemlerin geliştiği ülkelerin bir çoğunda, ancak zorlamayla, iç savaşla, gerillacılıkla veya darbelerle yapılabilecek düşünülen devrimler; bu günün Türkiye'sinde başı içinde ve demokratik yollardan yapılabilir." Yani bu devrim hangi devrim? İnönü'ye göre de, Ecevit'in bizzat kendisine göre de bu devrim SOSYALİST DEVRİM'dir...

Nitekim Ecevit, komünistlerin öncülüğünü yaptığı toprak işgalleri eylemlerini "gerçek devrimciler" diyerek ve "Toprak işleyen sayı kullanımı" düşüncesiyle Eski CHP'nin dayandığı temelleri yıkıyor, CHP'yi hızla aşırı sola doğru çekiyordu.

Kanlı eylemci komünist militanların üzerine gidiğinde CHP, 12 Mart hükümetlerinden desteğini çekmiştir. Ecevit'in bu davranışını devlet ve memleket aleyhinde bulan İnönü resmen partiden istifa etmiştir. Arkasından komünizme ve Ecevit'e karşı olan -birçoğu milletvekilli olmak üzere- bir kısım CHP'li ya istifa ettiler veya Ecevit tarafından CHP'den ihraç edildiler.

Ve artık o tarihten 1981'e günümüze kadar Ecevit, komünizme karşı olduğunu bir defacık olsun söylememiş, zaman zaman kendilerinin komünizme karşı olmadıklarını söylemiş, TKP'nin resmen kurulabileceği bir ortamı sağlayacağını sık sık vaat etmiştir. CHP gibi büyük bir partinin genel başkanı ve zaman zaman da başbakan olan Ecevit'in temel anlayışı buydu. Yani SOSYALİZM! 8 yıl boyunca bütün söz ve fiillerini bu görüşün üzerinde bina etmiştir. Birtakım çevreler, Atatürk'ün ve İnönü'nün partisinin başına bu düşüncede birinin geçmesi olduğunu kabullenememiş olsalar bile bu gerçeği ve gidişi durduramamışlardır. Artık CHP, her geçen gün aşırı sola kaydırılan, Ecevit önderliğinde komünistlerle devamlı bir şekilde kucak kucağa olacağı günlere doğru sürüklenmiştir.

Yeni CHP ve İlk İktidarı

Komünistlerin 1968'lerde başlattığı üniversitelerdeki boykot ve işgal olaylarını, yurt sathında devlete karşı yürüttükleri silahlı eylemleri takip

den birtakım toplantılara çağırılmadığını İnönü, genel başkanlığı kaybedtiği CHP kurultayında söylemişti.

Daha 1969 yılı sonunda Bulgarlara "Size gıpta ettiğimi söyleyebilirim... İzlediğiniz metotlardan dolayı sizleri kutlarm" diyerek de şuur altındaki fikirlerini bázân açığa vurmuştur.

Yeni CHP ve CHP' liler

Ecevit ve kendisi gibi düşünenerin hâkim olduğu CHP, marksizmin varyantlarından olan, Sosyal-Demokrasi, Demokratik Sol ve Sosyalizme doğru hızla sürüklenirken CHP'nin yukarı ve aşağıda da aynı fikirler istikametinde şekillenmeye başladı. CHP'li öğretmen, memur, bürokrat, işçi ve bilhassa gençlik hızla sosyalistleşmeye başladı. Tâ tek parti döneminde CHP fikirleri istikametinde şekillenmiş olan ve bir kısmı 1961'den sonra kurulmuş olmasına rağmen klasik CHP düşüncesine sahip olan kişilerden meydana gelen anayasal devlet müesseseleri de adım adım sosyalistleşen CHP yönetiminin dümen suyuna girip onların çizdiği stratejiye uygun icraatlara girişmişlerdi. Genel başkan Ecevit ve etrafındaki kendisi gibi düşünen -gizli- sosyalistlerin düşüncesi, tepeden tabana doğru CHP mensuplarına hâkim olmaya başlamıştır.

İktidardar sağ bile olsa, anayasal devlet kuruluşlarında CHP fikriyatının hâkim olduğu herkesçe bilinen bir gerçektir. İşte, her geçen gün bu kuruluşlardaki şahsiyetlerin de CHP'deki fikriyat değişimine paralel icraatlara girmesi devlet otoritesini zayıflayıp, ülkenin kesmekeşe sürüklenmesinde başlıca rol oynamıştır. Ecevit'i CHP'nin komünistlere karşı müsamahakâr, hatta destekleyici tavrı, buna paralel olarak anayasal kuruluşlara da sirayet etmiş, hain ve bölücüler karşısında devletin gücü stabilize edilecek tesiri azaltmıştır.

Belki de CHP'nin Ecevit'le birlikte YENİ'leşmesinin T.C. devletine verdiği en büyük zarar bu noktada toplanmaktadır.

Muhalefet Değil Tahrikçilik

Ecevit "Bizim soldaki yerimizi halk belirler. Halk ne kadar sola açılmak isterse biz de o kadar açılırız" mealindeki sözün sahibidir. Fakat halk değil, komünistler CHP'nin aşırı sola doğru açılmasını istemiş o da açılmıştır. Oysa halk dalma ortanın sağına doğru açılmış, iradesini hep sağın lehine kullanmıştır. Sağ iktidardar halk çoğunluğunun iradesiyle gelmesine rağmen Ecevit (ve CHP) bir türlü bu gerçeğe tahammül edememiştir. Bu tahammülsüzlüğüyle ise, sağ iktidardarın başa geçmesinin üzerinden daha bir ay bile geçmeden ortaya koyup, yıpratma çabalarına girişmiştir. Bilhassa anarşik olaylar karşısında sağ iktidardarın almak istediği bütün tedbirleri engelleme-ye çalışmıştır.

Nitekim, şiddet olaylarının ve bölücü eylemlerin milli güvenliğimizi sarsar noktaya geldiği bir dönemde çıkarmak istenilen devlet Güvenlik Mahkemeleri Kununu'nu engelleme hususunda Ecevit (ve CHP) başı çekmiştir. DİSK'in başlattığı genel greve TÜRK-İŞ'in de iştirak etmesi için tahriklerde bulunmuştur. O dönemde TKP'nin kurduğu Ulusal Demokratik Cephe'ye güya CHP girmemiş-

GENÇ, TMMOB, BAROLAR BİRLİĞİ, TİP, TSİP, TEP vs. gibi bütün komünist veya komünistlerin hâkim olduğu kuruluşlar CHP'ye çalışıyorlar. TİP, TSİP bütün konuşmalarında "oylarınızı bize vermezseniz CHP'ye verin" diyorlar.

Nihayet CHP 1978 yılı başında iktidara yeniden geliyor. CHP'nin ağırlığıyla bir çok iş yeri DİSK'e devrediliyor. Bütün teşkilatlarında % 90 komünist fikriyatın hâkim olduğu TÖB-DER milli eğitim bakanlığına çörekleniyor. İlk okullardan milli eğitim bakanlığına bağlı bütün yüksek okullara kadar tepeden tırnağa TÖB-DER hâkim kınıyor. Türkiye'nin dört bir yanında emniyet müdürlükleri ve polis karakollarında mutlak POL-DER hâkimiyeti kuruluyor. Zaten 40 civarında komünist olduğu halk tarafından da anlaşılmış olan milletvekilli bünyesinde barındırıyor.

Önce devlet kademelerinin en üstünden başlamak üzere kapıcılara varıncıya kadar "Faşist(!)" temizliğine başlanıyor. Bir çok milliyetçi memur, öğretmen ve işçi can güvenlikleri olmadığı için gide-meycekleri -komünizmin kurtarılmış bölge haline getirdiği- şehirlere sürgüne gönderilip, istifa ettiriler-ek "ckmeksiz" bırakılıyor. Bir taraftan israfı hayır denirken, öte taraftan Muğla'dan Kars'a, Edirne'den Urfa'ya vs. onbinlerce öğretmen ve memur sürgün edilerek her birine 20-30 bin lira yolluk verilerek devletin imkânları çarçur ediliyor. Onbinlerce eğitim enstitüsü ve yatılı lise öğrencisi başka okullara sürgün ediliyor, gittikleri yerlerde bazan idareciler bazan da komünistler tarafından okula alınmıyorlar. Ve 30-40 bin civarında milliyetçi öğrenci okulsuz kalıyor. Okullara devam edebilenler türlü vesilelerle sınıfta bırakılıyor, disiplin cezası verilerek öğrenim hakkı kaybettiriliyor. Solcu öğrenciler için üç ayda öğretmen yapabilecek şekilde hızlı öğrenim düzenleniyor.

İşkence siyaseti dönemi başlıyor. Her polis merkezli sanki işkencehane... POL-DER'li polis hem DEV-GENÇ'le omuz omuza afiş yapıyorlar, hem banka soyuyor, hem ülkücü öldürüyor, hem milliyetçilerin binalarını bombalıyor, hem de ilgili ilgisiz eline geçen her ülküçüye işkence yapıyor. Mazlumların âhi meclisi, başbakanı, hatta cumhurbaşkanını bile aşır ARŞ'a ulaşmışken, kuşların Ankara'nın kırıl havasından ölüşüne bile üzülecek kadar hem insancıl hem de hayvancıl sayın Ecevit'ten bir ses gelmiyordu. Tam ZULUM ve İŞKENCE dönemiydi.

Okulları, işyerleri, devlet daireleri, köy, kasa-ba ve şehirler, büyük şehirlerin çeşitli semtleri komünizmin "Kurtarılmış Bölge"si hâline getirilirken Ecevit bunların üzerine gıtmıyordu. Tunceli gibi bir tek ülküçüyü dileyen insanın dahi varlığını hissettiremediği bir şehirde ayda ortalama 3-5 insan-sol arasındaki fraksiyon çatışmasından ölürlen-bile Ecevit hâlâ olayların kaynağının sağ olduğunu söyle-yordu. Hatta Nisan 1980 başlarında Yugoslav televizyon programcısının Türkiye'deki şiddet olay-larının sebepleriyle ilgili sorusuna Ecevit şöyle ce-vap veriyordu: "Olayların başladığı yıllardan itibaren saçılacak atıkları komando kamplarında ON-BİNERLERCE KİŞİYİ eğittiler. Bu tabii aşırı solun tepkisini çekti ve olaylar tırmanmaya başladı..." Halbuki Ecevit'in kastettiği yıllarda saçılacak onbin-ler, binler değil hatta yüzlerle bile ifade edilemeyecek kadar az sayıda idiler. Ve onların Rusya'nın Kİ-vey şehri başta olmak üzere bir çok şehirlerde, Filis-tin'de, Lübnan'da, Bulgaristan'da, Doğu Almanya'lar-da eğitilen SOL MİLİTANLAR gibi eğitimlikleri dünyada ve Türkiye'de bir merkez yok idi. Olmadı-ğını Ecevit de biliyor. Yoksa, olsaydı ve bilseydi çok iyi becerdiği reklamcılık ile sağı tefe koyup

CHP ve Bölücülük

Yıl 1975... CHP milletvekili Deniz Baykal Millet Meclisinde bir konuşma yapıyor, bu konuşma televizyon ve radyodan da yayınlanıyordu. Söyle diyordu Baykal: "...Kerbela'da Hasan ile Hüseyin'i şehit eden faşistlerdi. Nesimi'nin derisini yüzener faşistlerdi..." yani bugünün faşistleri Muaviye'nin torunlarıydılar. Muaviye ve Yezit faşistti. Hz. Ali ise devrimci idi. Şimdiki devrimciler de Hz. Ali'nin torunlarıydılar. Yani alevi vatandaşlarımızı devrimciler lehine tahrik edecek mesajlar taşıyan bir konuşma idi...

Yine 1975... Yankı dergisinde bir haber yayınlanıyor ve haberli muhabiri Ecevit'ten bir açıklama veya teklif yok. O haber şunu iddia ediyordu: Ecevit Tuncelli'de yaptığı bir konuşmada "Dersim'in kahramanları! Dersim olayını yeniden gözden geçireceğiz..." Dersim! Şimdiki Tuncelli'nin eski adı. Atatürk'ün sağlığında, 1937'de dış düşmanların tahriki ile bir başkaldırma olmuş ve devlet kuvvetleri bastırmıştı. Demek devlete baş kaldıranlar "kahraman" idi? Öyle ise doğrudan doğruya Dersim'dekiler ve dolaylı olarak Dersim başkaldırmasıyla kendisini ilgili görenler baş kaldırmada haklıydılar. Öyleyse 1937'deki başkaldırma 1975'lerde, 1980'lerde veya dahasonra'nın olmasını? Ecevit'in hitabından bu çıkmıyor mu?

Zaten 12 Mart döneminde, Siyasi Kürsülüğün başlıca odaklarından Devrimci Doğu Kültür Ocaklarının (DDKO), "bölgesel kalkınma" masumiyetli adı altında başlatıp, sonra kürte pankart ve sloganların kullanıldığı Doğu ve Güneydoğu Anadolu'daki mitingleri ve eylemleri Ecevit aktif olarak desteklemiş miydi? Ancak bir süre sonra İnönü'nün müdahalesiyle CHP bu mitinglere katılmama kararı almıştı.

1973 yılına kadar alevi vatandaşlarımız ve siyasi partiye dağılacak bir siyasi tercih içerisinden, bilhassa bu seçimlerden itibaren Alevi vatandaşlarımızın, kürt diye bilinen vatandaşlarımızın % 90'ını aşkınının CHP'ye oy vermesi bir tesadüfün eseri miydi? Yosa Ecevit'in yıllar sonra "Türkiye'de de Yugoslavya tipi ÖZYÖNETİM şekli düşünüyorum" sloganı daha 1973'lerden itibaren mi alevi veya kürt vatandaşlarımızın kulaklarına fısıldanmıştı? CHP bu sayede mi bu vatandaşlarımızın büyük çoğunluğunun oyunu alabilmiş idi?

Başkentlin sokaklarında ilk defa "Kürdara Azadi" sloganlarının atıldığı miting ve yürüyüşler Ecevit'in 1974 yılı başbakanlığı döneminde başlamıştır. Bir tesadüf mü?

CHP gibi Türk siyasi hayatında uzun bir geçmişli bulunan bir parti yönetiminin -sadece oy kaygusuyla- yürüttüğü bu tahrikli tutum, zaten akbaba gibi bekleyen bir takım komünist odakların işini kolaylaştırdığı gibi, akıldan bölücülük geçmeyen bir yığın alevi-kürt vatandaşların kafasında bile "Niçin olmasın?" gibi bir düşünce yaratmamış mıdır?

Türkes'in partisinin genel kongresinde "Kürtlere Türkiye'de hayat hakkı tanımayacağız" dediği iddiasıyla Türkiye çapında bir yaygara koparıldıktan sonra, meclise de bu konuda soruşturma açılması isteğiyle verdikleri önergelerini -işin dışı ve aslısız olduğuna anlayınca- hileli bir şekilde meclisten bu önergeyi yok edenler yine CHP'iler değil miydi? Her fırsati tahrik vesilesi yapmakla millî birliği zedeleyici davranışların başını çekmiş

Kısaca içte (bazarı da dışta) devrimci zihni Ecevit (ve CHP teşkilatı) hazırlamış, komünist kaynaklı teşahhler meyvelerini toplayarak; Türkmilletinin kurdıyla, alevisiyle Birlik ve Beraberliğini sarsmışlar, vatan bütünlüğünü tehdit eder hâle gelmişlerdir.

CHP'nin bu konudaki tavırlarının teferruatını düşünmeyi okuyucularımıza bırakıyoruz.

CHP'li Belediyeler

Artvin'den İstanbul, Marmara sahillerinden, Ege Denizi boyunca ve Muğla'dan Hatay'a kadar bütün Akdeniz sahillerimiz boyunca sıralanmış olan sahil şehirlerimiz -Samsun haric- hepsi CHP'li belediye idaresine sahiptirler. İncelenirse geçtiğimiz yıllar içerisinde Türkiye'de meydana gelen anarşik olaylar bakımından sahil şehirlerinin özellikle bu olaylara sık sık sahne olan şehirler olduğu görülür. Sahil şehirlerimizin "Plaj ürünü Munis Devrimcileri" nasıl oldu da "Devrimci şiddet Eylemleri"ne yoğun şekilde katılabilirler? Plaj, turist, balık, şarap, yumuşak ve ılıman iklim yan yana olduğu ve bunun sonucu da -bazı ilim adamlarının iddiasına göre- normalde halim-selim karakter tipinin hakim olması lazım gelen bu şehirlerde çok yoğun kanlı eylemlerin hüküm sürmüş olması bir tesadüf mü yoksa bu şehirlerde CHP belediye idarelerinin bulunmasıyla bir ilişkisi var mıdır? Bize göre bu şehirlerde meydana gelen şiddet olayları ile CHP'li belediye idareleri arasında gözle görülür bir ilişki vardır.

Çünkü; özellikle Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da -bölgenin kendine has çeşitli mahalli sebeplere dayalı olarak- insanlarımız daha doğrudan itibaren tabanca, tüfek ve bıçakla yüz yüze gelirler ve bunlarla büyürler. Normal zaman ve şartlarda her türlü silaha aşina olarak doğup büyüyen bu bölgelerimizin insanlarının normal yapıları Türkiye'de komünistler tarafından çok ustalıkla gâyeleri istikametinde kullanılmıştır. Çeşitli bölücü sloganlarla komünistler ve CHP tarafından tahrik edilen bu insanların özellikle genç nesilleri birer "Slogan Devrimcisi" haline getirilmişlerdir. Bunlar hem yaşadıkları şehirlerde hem de diğer bölgelerde komünizmin vurucu gücü olarak kullanılmışlardır. İşte bu insanların gençlerine ideolojik bir yön kazandırıldıktan sonra, özellikle sahil şehirlerindeki CHP'li belediyeler başta olmak üzere yurdumuzun iç bölgelerindeki CHP'li belediyeler tarafından da yapıldıkları şehirlerden getirilerek belediyeler bünyesinde istihdam edilmişlerdir. Normalde silahla kucak kucağı yataken büyüyen, fakat ideolojik karakterde kazandırılmış olan bu insanların Hatay'dan başlayarak Adana, İçel, Antalya ve Muğla'ya; İzmir'den Tekirdağ'a İstanbul'dan Artvine kadar bütün sahil şehirlerinin CHP'li belediyelerine özellikle 1977'lerden sonra getirilip yerleştirildikleri görülür. Hatta Mardin'den, Sırt'tan, Tunceli, Diyarbakır, Bitlis vs. den aleleri ile getirilen bu insanların tapusuz geçekondular kurabilmeleri için bizzat CHP'li belediyeler tarafından boş arsalar gösterilmiş ve yerleştirilmişlerdir.

Böylece bu insanlarımızla sahil şehirlerinin "Plaj Ürünü Munis Devrimcileri" ne "Devrimci Şiddet" için "Militalik Aşısı" yapılmıştır. Bunların öncülüğünde ve eylemleri içerisinde daha da cesaretlenen "Munis Devrimciler" in herbiri neticede halim-selim vaparlarını vırtıp "Militalik" haline

HDF vasıtasıyla Almanya'daki Türk vatandaşları arasında teşkilatlanma çalışan CHP, ma'lum "Sosyalist Enternasyonal" üyeliği sayesinde de Avrupa'nın çeşitli ülkelerinin siyasi partileriyle de münasebet hâlinde. Bu münasebet sayesinde CHP, bu Avrupa ülkelerinde, Türk vatandaşlarına yönelik çalışmalar yapmak üzere kurulmuş ve bu ülkeler tarafından finanse edilen bir takım kuruluşlara kendi düşüncesinde olan insanların yerleştirilmesini sağlayabilmistir.

Mesela, Almanya'da "Türkdans" adı verilen ve Almanya'nın hemen her şehrinde açılan, masrafları ve maaşları Alman makamlarınca karşılanan müesseses vardır. Bu müesseses de istihdam edilen Türk vatandaşlarının % 99'u SOL görüşüdür. Bunların çoğu ise normal CHP'li olmayıp, TKP yanlısı kuruluş olan FİDEF adlı komünist kuruluşun elemanlarıdır. Ve bu müesseseler Almanya'da komünistlerin çöreklandığı, toplantılar ve teşkilatlanma çalışmalarını yürüttükleri yerlerdir. Yine Alman makamlarınca sağlanan günde 40 dakikalık Türkçe yayın yapan radyolar vardır. Bunlardan birisi Köln Radyosu diye anılır. Kürtçü-komünistlerin gecelerinde "Kürtçe Türküler" okuyan ozan Şivan'dan başlayarak hergün Selda, Ruhi Şu, Zülfü Livanlı, Cem Karaca, Ş. Yurdatapan ve Melike Demirağ'lara yer veren bu radyo, Melike Demirağ vatandaşlıktan atılacağı ilan edilmiş bir kişi olduğu halde bile hâlâ şarkı söylemeye devam edecek kadar kafa yapısını ortaya koymaktadır. Uzun zamandır Almanya'da bulunan Fakir Baykurt, Dursun Akçam gibi sicilli komünistlerden, TKP'nin örgüttü FİDEF'in reklamını yapmaya kadar her türlü komünist propagandaya açık olan bu radyo ve radyoya yerleştirilenler, CHP'nin -Alman iktidar partisi olan Sosyal Demokrat Parti- sayesinde buralara gelmişlerdir. Türkiye'de iken berber, banka memuru olan, 12 Mart'ta ordudan atılmış subay kalıntıları, Almanya'ya gelip iltica etmiş olan bazı kişiler, Alman makamları tarafından öğretmenliğe getirilirken, bütün bu işleri kolaylaştıran CHP'nin Alman Sosyal Demokratları üzerindeki nüfuzu sayesinde olmuştur.

Alman makamları tarafından finanse edilen daha birçok kuruluşlara hep sol görüşlü kişiler yerleştirilmiştir. Televizyon programcılığından, sendika temsilciliğine belediye üyeliklerine kadar bir çok sahada... Tabii bütün bu müesseselerde görev alan Türk solcuları hep kendilerini Sosyal Demokrat tanıtıyorlar. CHP'nin de kendisini Sosyal Demokrat olarak batı'da kabul ettirmiş olması ve bu sebepten sağladığı nüfuzu sayesinde -bir çoğu komünist olan- bu kişiler, Sosyal Demokrat görünümlü köşe başlarını tutmuşlardır. Fakat fırsat buldukça "Komünistçe Faaliyetler" yapmaktan da geri kalmıyorlar.

Zaten zaman zaman CHP yanlısı HDF ile TKP yanlısı FİDEF'e bağlı dernekler, aynı bildiriye imza atarak faaliyetler de yapıyorlar. Hatta, Türkiye aleyhinde bölücülüğün Almanya'da başını çeken, kimliğini üst bölümlerde izah ettiğimiz, bazan -siyasi kürtçü federasyonu olan- KOM-KAR bazan DEV-YOL ile ortak çalışıp onlar için yardım kampanyası açarak bankalar'da kendi adına hesap numaraları açtıran Jürgen Roth da arasıra Ecevit'i ve CHP'yi övücü televizyon programları hazırlıyor. Halbuki bu kişi hakkındaki KGB ajanlığı iddiasını yalanlayamamış olan birisidir Yunanistan ile Türkiye'nin arası oldukça gerginleştiği bir anda Hora gemisine "Balıkçı Teknesi" diyen, Milliyetçi Partiler Topluluğu

TKP yanlısı kuruluşlarla iç içe, kucak kucağı bir parti. Her renk komünistten, her türlü bölücüye kadar şemsiyesi altında toplayan teşkilatlar... Atatürk ilkelerini İnönü'den sonra tamamen rafa kaldırmış, her geçen gün sosyalistleşmeye doğru giden parti...

Bütün bunlara rağmen DOKUNULMAZLIĞI olan TEK PARTİ...

NİÇİN? Atatürk'ün kurduğu partiyimş... 2. Atatürk'ü, Ecevit'e de 3. Atatürk'ü çıkardığını, Atatürk'ü aşmak gerektiğini söyleyip, Atatürk'ü ve Atatürkçülüğü çoktan gündemden kaldırdıklarını kendileri açıkladıkları halde... Atatürkçülüğün millî birlik ve vatan bütünlüğü gibi konulardaki hassasiyetinden CHP'de eser kalmadığı halde... Anayasal kuruluşlarda, bürokrasinin bütün dallarında, Silahlı Kuvvetler içerisinde, basın ve yayında, Yüksek Öğrenim Kurumlarında en ağırlıklı parti olduğu için CHP'nin DOKUNULMAZLIĞI vardır. AP'den sonra halk tabanında en çok seçmene sahip olması CHP'ye DOKUNULMAZLIK kazandırır. Kendisini Sosyal-Demokrat tanıttığı ve üyesi olduğu Sosyalist Enternasyonal sayesinde -kim yönetime gelirse gelsin hepsinin çok korktuğu- Batı tarafından şu veya bu sebepten dolayı desteklenen parti olduğu için... Komünistlere başlıca kanat veren, onlara çatısı altında hayat hakkı tanıyan, devlet içinde istihdam eden parti olduğu için -her şeye rağmen- kuzey komşumuz Sovyetler Birliği'nin de üzerine gidilmesinden pek hoşlanmayacağı için kimsenin üzerine gidemediği DOKUNULMAZLIĞI olan parti.

12 Eylül Harekâtına rağmen DOKUNULMAYAN parti CHP.

- Ecevit'e hâlâ kafa tutma cesareti veren DOKUNULMAZLIK.

- 40'ı aşkın komünist milletvekilinin elini-kolunu sallaya sallaya gezmesini sağlayan DOKUNULMAZLIK.

- Her türlü bölücülüğe açık bir siyaset takibi-ne musaade eden CHP genel idare kurulu üyelerinin serbestçe dolaşabilmesini sağlayan DOKUNULMAZLIK.

- Meydanlarda Ay-Yıldız'sız mitingler düzenlenişine, karakolların işkencehane hâline getirilmesine, okulların bayraksız ve istiklâl marşısı duruma düşmesine fırsat verilmiş hesabının bile sorulmasını önleyen DOKUNULMAZLIK.

- CHP'li Belediyelerin Komünist İstihdam Yeri haline getirilisinin hesabının sorulmasını önleyen DOKUNULMAZLIK.

CHP'ye dokunulmadığı müddetçe onun yıllar boyunca devlete ve millete verdiği zararları yakinen bilen, yaşayan milyonların teskin olmasını beklemek abestir.

CHP'ye dokunulmadığı müddetçe aynı CHP komünistlerle ve bölücülerle yarınlarda yine iç-içe ve kucak-kucağa olacaklar. Eğer bunların oyları ve dinamik yapıları için iç içe idiyse, bundan sonra da -son 1-2 yıl ve 12 Eylül sonrası oy kaybına uğradığı için- bilhassa iç içeliği devam edecektir. Eğer fikri yakınlıklar sebebiyle CHP komünistlerle kucak kucağı idiyse, bundan sonra beraberlikleri daha da perçinlenecektir. Her iki halde de yarınlarda CHP'si düşününün aynı olacaklar. Öyleyse CHP'ye bugün DOKUNULMALI'dır.

İmkân ve fırsatları ellerinde bulunduranlar, CHP konusunda yılların fasid dalresinden çıkıp, onu HUKUK TERAZİSİ'ne oturtmalıdırlar.

TABULAR YIKILSIN, CHP'NİN DOKUNULMAZLIĞI KALDIRILSIN

ZLIĞI KALDIRILSIN...!

O, ancak solun yapabileceği karakterdeki her olayın oluşunda bile çıkıp bu olayları saçıcıların yaptığı yolunda ip uçları elde ettiğini beyan etmiştir. En meşhur olaylardan "Hamid Fendoğlu" ve "K. Maraş Olayları" en açık örneklerdir. Halbuki Ecevit'in İç İşleri Bakanı İrfan Özyayınlı bile K. Maraş'ta olayları solun başlattığının anlaşıldığını söylemek mecburiyetinde kalmamış mı idi?

İktidarı boyunca Türkiye'deki okulların en az üçte birinde İstiklal Marşı söylenmemiş, ay-yıldızlı bayrak göndere çekilmemiştir. İlkokullarda dahi Deniz Gezmiş'lerin ölüm yıldönümleri kutlanıyor idi. Her türlü komünist kuruluş ve dernekler kanunu rafa kaldırıp, beynelmül komünist dayanışmalarına giriyor, komünist bir devleti, komünist liderleri övüyorlar, miting ve gazetelerinde Türk'e alt bir tek sembole rastlanmazken, bunların "TKP'ye Özgürlük" sloganlarına hak verdiğini söylemeye Ecevit (ve CHP) devam ediyordu.

Devlet "devlet" olmaktan çıkarılmış, sanki CHP teşkilatı haline getirilmiştir. Hiç bir devlet müessesesine, iş yerlerine CHP'li olmayan kimseler alınmıyor, çok koyu ve tabana kadar intikal eden partizanca uygulamalar catlaklıklara sebep oluyor ve zaten yok olmaya yüz tutmuş SOSYAL BARİŞ'tan eser kalmıyordu.

D. Planlama Teşkilatında; toplumdaki sınıflaşmayı tahrik eden, sosyal ve ekonomik hayatı tahirsuzlukları derinleştirip, Türkiye'yi -komünizmin yaratmaya çalıştığı- sınıf savaşı noktasına sürükleyecek uygulamalarla sosyalist modeller denenmeye çalışılıyor idi. Bunların neticesinde komünizm istismar edeceği boica maizeme elde ediyordu.

Ecevit ve CHP'deki kendisi gibi düşünenlerin her halükârda Marksizm'e dayanacaklarını ifade ettikleri- Sosyal Demokrasi veya Demokratik Sol anlayışı nasıl CHP teşkilatına yavaş yavaş hazmettirilmiş ise, CHP iktidarında devlet yönetiminin de o düşüncelere göre şekillendirildiği herkeşce anlaşılmıştır. Durum bu olunca komünizmin TRUVA ATI CHP'nin iktidarı, komünizmin Türkiye'de cirit attığı bir dönem olmuştur. Bütün bunlara ilâveten Ecevit'in (dolayısıyla CHP'nin) "Duvarın Üstesine Geçmek" veya "Türkiye için KÜZEY'den bir tehlike YOK" gibi düşünceleri Türkiye'deki RUS güdümü ve diğer bütün komünistlere giydirilen "ince, fakat koruyucu bir zırh" mânâsı taşımıştır. Komünizmin bugün RUSYA'nın yayılma politikasının başlıca MASKEİ ve atom bombalarından da tesirli bir silah olduğu düşünüldü, CHP'nin bu tavizkâr tutumunun memleketimiz açısından vahameti daha iyi anlaşılır.

Kısacası SOL devleti İĞFAL etmiş, komünizm de bu sayede ülkeyi İĞFAL edebilmenin savaşını vermiştir. Devlete hükmeden kafa bu yapıda olursa, devletin, milletin ve vatanın içine düştüğü dükkün ve bugünkü durumlara hiç de hayret etmemek gerekir.

CHP'deki millî endişeden çok uzak, sıyasî kazanç uğruna devamlı ve yaygınca sürdürülen bu bulanık siyaset nihayet, son yıllarda yine bilhassa CHP'nin içinde acı meyvelerini vermedi mi? Bir basın toplantısı yapıp 45 milyonun huzurunda a-tenî bölücülük yapan iki milletvekilini CHP disiplin kuruluna bile vermedi. Üstelik, 12 Mart döneminde bölücülük suçundan dolayı hüküm giymiş, bazı faaliyetleriyle bölücülüğün beynelmül temsilcisi bir şahsiyet olduğu da anlaşılan Şerafettin Elçi'yi de törenle CHP'ye kabul etmiş olmak neyin ifadesidir?

12 Mart'tan beri Türkiye'deki terörist komünistlerle daima dayanışma içerisinde olan, Türkiye'ye gelip çektiği filmlerle "Kaybolan Millet" adı altında hazırladığı kürtcülüğe ilgili bir filmi Almanya, Avusturya vs.gibi Avrupa ülkelerinin televizyonlarında da oynatılan, bu ve benzeri sebeplerden dolayı 1976 yılında T.C. resmi gazetesinde ismi yayınlanarak Türkiye'den yurt dışı edilen, devletimiz ve milletimiz aleyhine yaptığı çalışmalarını bizce teferuatlıca malum olan, KGB ajanı olduğu iddialarını hiç tezip edememiş Jürgen Roth adlı Alman komünistini 1978 yılında tekrar Türkiye'ye giriş çıkışını serbest hale getiren CHP değil mi? Alman televizyonlarında Ecevit ve CHP'yi övücü programlar da düzenleyen bu şahıs, hâlen Avrupa'da Türkiye aleyhî bölücü çalışmaların başını çekmektedir. Bu içli-dışılığın sebebi nedir?

Daha uzun uzun beyanattırlar, faaliyetleri ve uygulamalarıyla Ecevit ve CHP'nin bölücülük konusundaki millî birliğimiz açısından olumsuz tutumlarını teferuatlandırmak mümkündür. Fakat değişik yıllara ait örnekler, CHP yönetimlerinin bu konudaki devamlılık arz eden tavir ve tutumlarını ifade etmede kafidir sanıyoruz.

İşte CHP'nin yıllar öncesi başlayan ve gittikçe dozu artan tavizleri toplandığında büyük bir yekûn tutuyor. Zaman zaman da iktidar olmuş olan bu zihniyetin bölücülük konusundaki bu tutumu bilhassa klasikleşmiş "Böl, parçala, yut" sloganıyla ortaya çıkan komünizmin ekmeğine yağ sürmüştür. Sosyal barışı ve millî birliği çok genelde zedeleyiş ise ayrı bir konudur.

Bu yazının başında belirtilen sebeplerden dolayı CHP'nin sahip olduğu DOKUNULMAZLIK sayesinde, hem kendisinin hem de kendisinin kaynaklanan ve şemsiyesi altında yer alan planlı bölücü gruplara karşı devletin tedbir alması zorlaşmıştır.

Muhakkak ki başta Sovyet Rusya, A.B.D., Avrupa ülkeleri, Libya ve Yunanistan başta olmak üzere, Türkiye'nin uzak-yakın bütün komşuları Türkiye'de bölücülük hareketlerini tahrik etmişler, desteklemişler ve hâlâ da devam ediyorlar. Fakat dış mihrakların bütün çabaları, içte ancak CHP gibi Türk siyasi hayatında ve devlet yönetiminde etkili olan bir teşkilatın bu konulardaki bahsedilen tavizkâr tutumu ile bilhassa etkinlik kazandığı unutulamaz.

Bu uygulama sadece sahil şehirlerinde değil başta Ankara olmak üzere bir çok şehirlerde de yapılmıştır.

Ayrıca, bilhassa 12 Mart artığı öğretmen veya diğer memurlardan komünistlerin zaten CHP'li belediyelerde bol maaşla istihdam edildikleri ise artık herkeşce bilinen gerçeklerdir. Mesela bunlardan Ankara ve İstanbul belediyelerindeki 12 Mart artığı komünistlerin istihdam edilişi ayyuka çıkmış ve bir çok günlük gazeteler, zamanında bu konuda geniş yayınlar yapmışlardır.

Bu iki istihdam şekli sayesinde CHP'li belediyeler o şehirlerde "Komünist Terör Odağı" olarak dalma teröre bir üst olmuş terörün bir kısım akıl hocaları ve militanları CHP'li belediyelerde "çöreklenmiş"lerdir.

Bilhassa büyük şehirlerde CHP'li belediyeler, hizmet götürme hususunda partizanca bir tavir ortaya koyarak, daha ziyade CHP'yi tercih eden semtlere hizmet götürmüş, bu hizmetleri sayesinde o semtlerin halkı daha çok SOL'u tercih eder duruma getirilmiştir. Zamanla da buralarda genel mânâda SOL lehine oluşturulan havayı komünistler değerlendirecek oraları daha rahatlıkla "Kurtarılmış Bölge" hâline getirebilmişlerdir. Bu bölgelerde o şehrin çalkalanmasına sebep olan komünist eylemlerin başlıca "ÜS"leri olmuştur.

Belediyelerin imkânlarının 1 Mayıs vb. gösterilerde, CHP ile ilgili gösterilerde nasıl kullanıldığı ise hemen her gün günlük gazetelerde yer alan hususlardı.

Muhakkak ki CHP'li belediyelerin sulstimaleri saymakla bitmez. Ancak, CHP'li belediyelerin "Anarşi" ile nasıl direkt veya dolaylı olarak ilgisi olduğunu bir kaç yünden belirtmeye ve özetlemeye çalışmış olduk.

Yurt Dışı İlişkileri

CHP'nin yurt dışında kurduğu teşkilatları vardır. Meselâ Almanya'da Halkçı Devrimci Dernekler Federasyonu (HDF) adı altında faaliyet yapan kuruluşu bağlı derneklerde Ecevit'in posterleri ve 6 ok'lu amblemleri devamlı asılıdır. Mustafa Östündağ ve Uğur Alacakaptan başta olmak üzere birçok CHP'li parlamentere bu derneklerin düzenlediği toplantılara katılmışlardır. Ecevit'in her Almanya'ya gelişinde bu kuruluş karşılama törenleri yapar. En son Ecevit hükümeti yıkıldıktan sonra Danimarka gezisinde dönerken Ecevit, Hamburg'ta bu kuruluşun genel yönetim kurulu ile basına kapalı bir toplantı yapmıştır. CHP'nin Almanya teşkilatlanması ile ilgili olarak Hergün gazetesi 30-40 gün süren, tefrika hâlinde bir araştırma yazısı da yayınlamıştır. DOKUNULMAZLIĞI sayesinde CHP hakkında bu konuda siyil veya askeri idareler tarafından hiçbir tahkikat yapılmamıştır.

ye'deki üsleri kapatacağını ilan edince "Bu hükümet blöf yapıyor." Bu sözleri kuru tehditinden ibaret diyen, millî mes'elelerde haysiyetsizlik örneği veren, Ecevit (ve CHP yönetimi) aslında Batılı-Sosyal Demokrat partilerce bile yeterli kadar desteklenmemiştir. Almanya'nın Sosyal-Demokrat başbakanı H. Schmid Ecevit'e ancak 50 milyon mark kredi söz vermişken Demirel 1,5 milyar mark verişini bunu ispat etmektedir.

Türkiye'ye yardımcı olabilecek bütün Avrupa ülkeleriyle çok iyi münasebetler halinde olan A.B.D.'ne karşı hem de Avrupa'da "Gölge etmesinler..." diyerek Donkişotça çıkışlarla "Ucuz Kahrmanlık" elde etme sevdalı Ecevit, Almanya'ya gelişinde eğer Türkiye'de saçıcılar iktidarda ise vatandaşlarımızın Türkiye'ye döviz göndermemesini istiyerek millî endişelerden uzaklığı sık sık ortaya koymuştur. Halbuki Ecevit'in kendisine başlıca siyasi muarız seçtiği Türkş aynı konuda "Başta Ecevit hükümeti de olsa, hangi hükümet olursa olsun dövizlerinizi Türkiye'ye gönderin" diyordu.

12 Eylül sonrası en kritik günlerde, partisinin genel başkanlığından istifa edip, Millî Güvenlik Konseyi siyasi beyanattar verilmemesini isterken hem de Almanyadan gelen bir heyete: "İlk siyasi beyanatımı veriyorum" diyerek, içte ve dışta kafaları bulandırıcı, millî kaygılarından ne kadar uzak olduğunun en güzel âlâmetini kendi eliyle ortaya koyan Ecevit'in Batı'da Sosyol-Demokrat olarak tatınması ülkemize ayrı bir zarar getirmiş tir ve getirmektedir.

Yurt dışı manasebetleri ve kuruluşları ile CHP'nin komünistlerle iç içe oluşu bizim için yeni tesbit edilmiş bir olay değildir. Zaten son 1 yıl içerisinde Almaya'daki teşkilatı HDF'ye TKP'li FİDEF ve DEV-YOL mensupları sızması ve 12 Eylül sonrası Türkiye aleyhtarı faaliyetlere Almanyada kısmen HDF mensupları da taban teşkil etmiştir. Aynen Türkiye'de olduğu gibi.

Siyasi Bir Tabu : CHP

Başında ECEVİT... O, Atatürk devrimlerine gardrop devrimleri demiş. O, kendi kalemiyle, kendi tavir ve davranışlarıyla Türkiye'nin demokratik yoldan nasıl Sosyalist Devrim'e ulaşabileceğini ortaya koymuş. O, sağ suçlarken komünistlerle hep aynı ortak kelimeleri kullanmış. O, yabancı devletlere karşı millî kaygılardan ne kadar uzak olduğunu kaç defalar ortaya koymuş. O, siyasi kürtcülüğü ve alevi vatandaşlarımızı bizzat tahrik etmiş. O, 1974 affı gibi "Affedilmez" bir eylemi bile bile yapmış. O, 12 Mart'taki gibi 12 Eylül'de de Silahlı Kuvvetlerin yönetim el koymasına kafa tutmuş. O, işkenceci siyasetin mucidi olmuş. O, adliye'yi, memuru tehdit ederek adaleti gölgelemiş, bürokrasiyi tedirgin ederek çalışamaz hale getirmiş... vs. vs.

Ve CHP Teşkilatı... İçinde halk tarafından da artık açıkça bilinen 40'ı aşkın komünist milletvekilini barındırıyor. Bu milletvekillerinin seçilmesini sağlayan yüzlerce delega, bu delegeleri seçen tabandaki binlerce, onbinlerce aşırı solcu yu çatısı altında tutuyor.

TABİRENE DİKKAT ve diğer bilimum gizli

%1,51..!

Dün olduğu gibi bugün de "suçluluk" bakımından SOL ile SAG arasında bir DENGE kurmak isteyenler, halktan saklasalar bile artık bugün kendilerinden dahi gizliymişler gibi yakıcı hakikatlerle karşı karşıya gelmişlerdir. Çünkü, âdetâ "devlet içinde devlet" hâline gelmiş olan terörün besleyicisi DİSK, TÖB-DER v.b. yanısıra; DEV-YOL, DEV-SOL, TIKKO, KAWA v.s. gibi terör örgütlerinin karşısında sağdan da büyük gizli örgütler ortaya çıkartılacağı umuluyordu. Ancak terör odaklarının köküne inildikçe, 5-6 aylık süreden beri ortaya çıkarılan teröristlerin siyasi yönü, silahları, elektronik malzemeleri, üsleri (inleri) belirlendikçe terörü bir metod olarak seçmiş olanların SOL taraf olduğu daha iyi anlaşılmıştır. Devlet yöneticilerinin Mart ayındaki açıklamalarında 12 Eylül'den beri halkın teslim ettiği haric- 14 bin tüfek, 20 bin tabanca, 410 bin mermi yakalandığı belirtiliyor. Bu silah ve mermilerin soldan ve sağdan yakalanmaların ayrı ayrı açıklanmasından niçin çekinilmişti? Sağdan yakalanmaların ancak devrede kulak mısırlı azlığının ortaya çıkması ile takip edilen dengeli anlayışın zedeleneceğinden endişe edilmiştir.

Nitekim % 1,51 oranı, dengeli uygulamaların temelinde yatan adaletsizliği, hatta zulmü, ilgilerin yüzüne haykıran bir rakamdır. Nedir % 1,51? Şubat ayında Genel Kurmay Sıkıyönetim Koordinasyon Başkanlığından yapılan açıklamaya göre, 12 Eylül'den itibaren ilk beş ay içerisinde çıkan anarşik olayların % 64'ünü sol, % 2,5'ini bölücüler (sanki bunlar solcu değil), % 1,51'ini de sağcılar çıkarmış. Diyelim ki iddia edildiği gibi sağcılar % 1,51 oranında olay çıkardı. Bu oran % 100'ün yanında ne anlam ifade ediyor? Rakamın küçük oluşu bakımından sağcıların 12 Eylül'den itibaren hemen hemen hiç bir olayın içerisinde bulunmadığını ifade ediyor. İfade ettiği bir başka mânâ ise, sağ ve sol arasında denge kurmak isteyenlerin, solun % 66,5 oranında olay çıkarmasına karşılık, sağın da olaylara devam ettiği itibarı verilebilir. Bu oranlar ne kadar zorladıklarıdır. Aksi taktirde takip edilen dengeli tavrın haksızlığının halk kitleleri tarafından daha iyi anlaşılabacağından çekinilmiştir.

Uzun söze gerek yoktur. Aslında % 1,51 oranı, yıllardır kuma sokulmuş kafaların artık çıkarılması gerektiğini anlatan bir GERÇEK'tir. Bildiğini bilmemezlikten gelip, gerçekleri ellerinde bulundukları devletin büyük imkanlarıyla örtmek isteyenler; nefislerinin, gururlarının, şan ve şöhratlerinin, bu dünyanın, kıt görüşlülüklerinin esiri olanlardır. % 1,51 gerçeğe vurgun olanlara çok şey anlatmaktadır.

Sol ve sağ arasında denge kurmak isteyenler, bu gerçeklere rağmen bir türlü sağ haksızca ve haksızca suçlandıranı itiraf edememektedirler. Sanki bu gerçeği dile getirmelerine mâni olan, vicdanlarının dışında fakat uymak mecburiyeti duydukları başka tesir merkezleri varmış gibi...

Şehidlik Meselesi

Şehid diye genelde; din, devlet, vatan ve millet düşmanlarının tecavüzü sonucu hayatını kaybedenlere denmektedir. Eskiden beri milletler arası mücadele iki devletin orduları arasında cephelerde sıcak savaş şeklinde vukua geldiği için özellikle cephede hayatını kaybedenlere şehid denmiştir. Millî bir vazife başında bulunurken düşman saldırısıyla hayatını kaybedenlere de şehid denmektedir. Mesela yurt dışı temsilciliklerimizdeki görevli memurlarımıza karşı düzenlenen Ermeni saldırılarında hayatını kaybedenlere de şehid dendiği gibi. (Bu ölenler gençlerdir Paris'te öldürülen çalışma atâşesi Reşat Morali gibi sağlığında devamlı Fransa'daki Türk komünistleri ile içli-dışlı bir şekilde onlara her vesile ile destek olmuş ol-sa bile...) Veya bir yerden bir yere giderken uçağı düşüp hayatını kaybeden askeri pilot bile vazife başında hayatını kaybettiği gerekçesi ile şehid olarak nitelendirilmektedir.

Bütün bunlardan ayrı olarak son zamanlarda radyo ve televizyonlarımızdan sık sık şöyle haberler duyuluyor: "Devlet düşmanı teröristlerin açtığı ateş sonucu bir subay (veya polis, bekçi v.s.) şehid oldu." Türkiye hiç bir devlet ile savaş halinde değil. Yabancı devletlerin içimze salıp subay, polis ve bekçilerimizi öldürtmek üzere gizli örgütler kurdukları silahlarla donattığı, İvan'lar, İgor'lar, Hans'lar, Klerides'ler de yok ülkemizde. Üstelik subaylarımızı, Mehmetçiklerimizi, polis ve bekçilerimizi "şehid" ettikleri söylenen devlet düşmanı teröristlerin de adları Mehmet, Ömer, Ahmet v.s. Resmi yetkililer bir türlü açıkça söyleyemese bile halkımız sağ duyusu ile devlet düşmanı teröristler diye ilân edilenlerin "komünistler" olduğunu iyi biliyor. Demek ki Türkiye'de gayri nizami savaş usulleri ile komünistlerin Türk Devletine ve milletin karşı soğuk bir savaş ilân ettikleri üstü kapalı bile olsa resmen kabul edilmiştir. Acaba bu yeraltı örgütleri şeklinde silahlanıp, teşkilatlanmış olan komünist çeteler yalnızca devletin resmi kuvvetlerini mi hedef almışlardır? Gayri nizami ve de ideolojik mahiyetli bu tür soğuk savaşta komünistler -dünyanın her ülkesinde olduğu gibi Türkiye-

de de- resmi devlet kuvvetleriyle birlikte, sivil halktan da kendilerine fikren ve fiilen karşı koyan herke-se saldırılar düzenlememiş midirler?

Okullarda istiklâl marşı söylenmezken "biz mil-lî marşımızı söyleyeceğiz." diyenleri makinajlılarla ta- rayan komünistlerin kurşunlarıyla hayatlarını kaybe- denler şehid değil mi? (Yoksa sağcı cinayet örgütüne mensup birer ceset mi?) Bugün subay, polis, er deme- den vuran ve devlet düşmanı diye ilân edilen komün- istlerin, sabah namazından çıktıktan sonra İstanbul'da otomatik silahlarla taradıkları 75 yaşındaki Hüsnü Özalp'te de mi "sağcı cinayet çeteleri"ne mensup bir cesettir? Doğudaki kardeşlerimiz arasında birleştirici bir özelliğe sahip iken hayatına son verilen Hamido, Bingöl gibi bölücü ve komünistlerin cirit attığı bir ili- mizde birleştirici fikirleriyle alevisiyle-sunnisiyle, kür- düyle bütün kardeşlerimizin hem gönülünü hem de o- yunu fethederek belediye başkanlığı kazanmışken kurşunlanan Hikmet Tekin de mi şehid değil? (Yok- sa silahlı sağ eylemci artığı mıydı?). Ve her biri Tür- kiye çapında komünizme karşı milliyetçi insanlar a- rasında lider durumunda olan 3000'i aşkın insan.

Komünistler, "resmi faşistler" diye devleti tem- sil edenleri, sivil faşistler diye de halktan kendileri- ne karşı direnenleri kastederek; bazan resmi, bazan da sivil faşistlerle olan mücadelelerinin ön plâna çıktığı- nı sık sık tekrar etmişlerdir. Bunların hedef alıp, kanlı saldırılar düzenledikleri "sivil faşistler" diye kastettikleri MHP'çiler ve ülkücüler değil mi?

Öyleyse ideolojik mahiyetli bir gayri nizami so- ğuk savaş şartlarının varlığı açıkça ortada değil mi? Buna göre bu soğuk savaş ortamında devlet düşmanı tarafların öldürdükleri "resmi faşistler" denen subay, er, polis, bekçi v.s. şehid kabul edilirken, ay- nı kişilerin kurşunlarına aynı sebeplerden dolayı göğ- sünü gereken hayatını kaybeden sivil halktan vatan- sever, milliyetçi insanlarımızı niçin resmen şehid de- nilmiyor? Hem de bunların bazısı camiden çıkarken, istiklâl marşı söyleyip, ramazan ayında sabahlara kadar mahalle halkı rahatlıkla -evi bombalanmadan- sahurunu yiyebilsin diye nöbet beklerken v.s. hayatını kaybetmiş, kiminin ceseti 155 gün sonra mezarı açıl- dığında vücudu hiç bozulmadan tam şehit özelliği de gösterdiği halde...

İnşallah ALLAH(C.C.)'in İndinde ve de mille- tin vicdanında "ŞEHİD" olarak çoktan kabul edil- miş bu insanlarımızın, ülkemizde yıllardır süren gayri nizami savaş şartlarında canlarını vererek T.C. Devle- tinin, 12 Eylül'e kadar ulaşabilmesinde alkanları ile rol oynadıkları ortadadır. Kalbleri mühürlü, gözleri perdeli olanlar kabul etmese de birer ATISZ KAH- RAMAN olarak bu ŞEHİDLERİMİZ de tarihe ma- lolmuşlardır.

Gaflet Zamanı

(Baştarafı 1.sayfadadır)

san Öymen, Frankfurt'ta Osman Torfilili ve Kamil Taylan bu kampanyanın başını çektiler. Ve böylece Türkiye ve Türkiye'deki yönetim aleyhine son ayların en büyük yürüyüşlerinden biri daha yapılmış oldu.

Avrupa'da 300 civarında üye derneğe ve 50.000'den fazla aktif üyeye sahip olan Türk -Federasyon 12 Eylül'den sonra da Avrupa'da devletimiz aleyhinde faaliyetlere karşı çıkan, devletten yana görüşlerini Boon'da düzenledi- ği basın toplantısında ortaya koyan tek kuruluştur. Türk-Federasyon Türk Milliyetçiliğini benimsemiş işçi ve öğrencilerimizin teşkil etti- ği ve yönettiği Avrupa'nın en güçlü kurulu- şudur. Bugüne kadar olduğu gibi içinde bu- lduğumuz bu kritik günlerde de, yapılan bütün haksızlıklara rağmen devletin yanında yer almak kararında olan bu kuruluşun yöne- ticilerine karşı Türkiye'deki bugünkü yöneti- min takındığı tavrı iyi çekicidir. Devletimizin aleyhinde dış merkezlerinde desteğini alarak her türlü alçakça faaliyetleri gösteren komü- nist kuruluşların yöneticileri için alınmayan kararların Türk-Federasyon yöneticileri için al- nması ve Türkiye'de 12 Eylül'e kadar devlet düşmanlarına karşı mücadele veren Türk Milliyetçilerinin de suçlu sandelyesine ot- urtulmak istenmesi Avrupa'da devletten yana olan yüzbinlerce insanımız üzerinde bir çok tesiri yaratmıştır. Zira, özellikle Avrupa'daki vatandaşlarımız yurt dışında kimin devletten yana kimin devlete karşı olduğunu pekâlâ bil- mekte ve buna ait örneklerle bizzat şahit ol- maktadır.

Türkiye'deki yönetim artık gerçekleri görmelidir. Milletimizin mânalandıramadığı "tarafsızlık" sözlerini bir tarafa bırakarak, devletinden, milletinden ve ordusundan yana olan kişi ve kuruluşlara kucak açmalı, onlarla bütünleşmelidir. Bugün Avrupa'da da yüzbin- lerce vatandaşımız Devlet ile kucaklaşmanın özlemi içerisinde. Aradaki engel, yanlış ka- rarlar ve isabetsiz teşhislerdir. Vatan sever in- sanlarımızı üzüntüye ve küskünlüğe sevkeden tavrılar terk edildiği gün, tüm devlet düşman- larının çalışmalarını boşa çıkaracak olan bü- tünleşme gerçekleşecektir.

Türk Milliyetçilerinin devletten yana ve millî menfaatleri gözeterek sürdürdüğü çalış- malar ise herşeye rağmen devam edecektir.

AŞIRI SOL MUHALEFET AVRUPA'DA

Türkiye'de 12 Eylül askeri harekâtından sonra alınan zecri tedbir-lerden dolayı Türkiye'de sert ve tesirli muhalefe imkânı bulamayan aşırı solcular şimdi Avrupa'da harekete geçtiler. Zaten yıllardır Avrupa'da teşkilatlanmış olan komünistler, Türkiye'den kaçan veya normal yollar- la gelen kuvvet takviyesi ile daha tesirli bir muhalefet merkezi teşkil et- miş oldular.

Türkiye yıllardan beri Avrupa ile kopmaz bir takım bağlantılar içe- risindeydi. Dolayısıyla herkes bilmekteydi ki, Türkiye'deki yönetimlerin -ister sivil, ister askeri olsunlar- icraatlarına yön kazandıran başlıca tesir merkezlerinden birisi Avrupa'dır. Bu yıllardır böyledir. Aşırı solcular bu tesir mekânizmasını iyi kavramış oldukları için yıllar öncesinden zaten Avrupa ülkelerinde çöreklenmişler ve köşe başlarını tutmuş bulunuyor-

FAKİR BAYKURT: 12 Mart'ta kapatılan TÖS'ün eski genel baş-kanı. 1974 affından çıktı. Sonra Almanya'ya geldi,

DURSUN AKÇAM: 12 Mart'ta kapatılan TÖS'ün genel yönetim kurulu üyesi. 1974 affından çıktı. Demokrat isimli bir gazete çıkar- yordu. Bu gazete 12 Eylül'le kapatıldı. Bir oğlu Cihat Akçam-Anka- ra'da DEV-YOL'lu terörist olarak yakalandı. Diğer oğlu Altuğ Taner Akçam, 2 yıl önce cezaevinden kaçarak Almanya'ya iltica etti. Şimdi de aranıyor.

AYDIN ENGİN: Türkiye'de TKP'nin günlük gazetesi olarak bili- nen Politika gazetesinin genel yayın müdürü.

DİSK'LİLER: 12 Eylül'den sonra Türkiye'de aranan komünist sendikacılar.

TÜRK-FEDERASYON'UN ÇALIŞMALARINDAN ÖZETLER

Türk-Federasyon'a bağlı derneklerde, büyük Türk mutasav- vıfı Mevlânâ'nın 707., İstiklâl Marşımızın da yazarı olan milli şairimiz M. Akif Ersoy'un 44. vefat yıldönümleri münasebetiyle düzenlenen "Anma Toplantıları"nın arkasından "Çanakkele Za- feri"nin 66. yıl dönümü kutlamalarına başlandı. Bu münasebetle 1. Dünya Savaşının çıkış sebepleri, Avrupa devletlerinin sömürgeci yapısı ve o tarihteki hedefleri, bu hedeflerinden biri olan Osmanlı Devletinin o günlerde içinde bulunduğu şartlar, savaş katima- mız ve nihayet Çanakkale Zaferi'nde Türklüğün gösterdiği iman, azim, fedakârlık ve cesarete davalı büyük başarıların anlatıldığı

lar. Son aylarda gerek teorisyen ve gerekse pratiyen seviyesinde Türkiye'den de aldıkları takviye ile bu tesis mekanizmasını en iyi şekilde hareket geçirip, Türkiye'deki yönetimi etkilemeye çalışıyorlar.

Türk aşırı solcularının bu faaliyetlerinde ne derece başarılı olabileceklerini anlamak için Avrupa'daki teşkilatlanmaları ve çalışma şekilleri hakkında fikir sahibi olmak gerekir. Biz burada sadece Almanya'daki aşırı sol teşkilatlanmayı kaba hatlarıyla ortaya koymaya çalışacağız. Aynı teşkilatlanmaların diğer Avrupa ülkelerinde de olduğunu hatırlatmak isteriz.

ALMANYA'DAKİ AŞIRI SOLCU ÖRGÜTLER...

A) LEGAL ÖRGÜTLER:

- FİDEF** : Merkezi Doğu Almanya'da olan gizli Türkiye Komünist partisinin (TKP) Almanya teşkilatı. (Alman resmi makamlarının da tespiti bu.)
- ATİF** : Arnavutluk yanlısı bir işçi kuruluşudur.
- ATÖF** : Arnavutluk yanlısı bir öğrenci teşkilatıdır.
- HBF** : Maoçu Doğu Perinçek (TİKP) yanlısı bir kuruluştur.
- D.L.D.F.** : Arnavutluk yanlısı TDKP mensuplarının kurduğu, Halkın Kurtuluşu'cularının teşkil ettiği bir örgüttür.
- KKDK** : Siyasi-Kürtçü, bölücü, TKP yanlısı bir teşkilattır.
- KOMKAR** : Siyasi-Kürtçü, bölücü, TKP yanlısı bir teşkilat. Son aylarda Kürt Halk Evleri adı altında yeni bir teşkilatlanmaya gidiyorlar.
- HDF** : CHP yanlısı olmakla birlikte birçok demekleri DEV-YOL ve bazan da FİDEF'le ortak çalışmalara girer.

B) İLEGAL AŞIRI SOL ÖRGÜTLER:

DEV-YOL, DEV-SOL, TKP-ML, TİKKO, Devrimci Halkın Birliği, THKP-C, KAWA, TDKP v.d. Sık sık kendi içlerindeki fikir ayrılıklarından dolayı ortaya çıkan fraksiyonları saymıyoruz.

Almanya'da Türk Aşırı Solcularını Destekleyen Kişi ve Kuruluşlar: DKP: Almanya Komünist Partisi, Açıkta destekliyor.

SENDİKALAR: Başta Almanya'nın metal kolunda en güçlü sendikası olan IG-Metall'in imkânları olmak üzere, Çeşitli iş kollarına ait Alman sendikalar destekliyorlar.

RADYOLAR: Köln, Frankfurt ve bazı Alman şehirlerinde Türkçe yayın yapan radyolar âdetâ Türk aşırı solu ve bölücülerin borazanı gibidirler.

TELEVİZYONLAR: Çeşitli vesilelerle konuyu evirip çevirip Türkiye üzerine getiren televizyon programcılarının Türk aşırı solcularını destekleyen yayınları.

KİLİSE BİRLİKLERİ: Bazı kilise birlikleri Türk aşırı solcu ve bölücülerini açıkta destekliyorlar.

BELEDİYELER: Özellikle SPD'li belediyeler Türk aşırı solcularına kanat geriyorlar ve destekliyorlar.

ÜNİVERSİTELER: Yüksek okul ve üniversiteler Türk aşırı solcularının faaliyetleri için salon v.b. imkânlarını seferber ediyorlar.

GAZETE VE DERGİLER: Alman basınındaki solcu bütün gazeteler ve dergiler Türk aşırı solcu ve bölücülerinin faaliyetlerine destek oluyorlar.

MİLLET VEKİLLERİ: Başta M. Coppik, K. Thusing ve K. Kirschner olmak üzere Alman sosyal-demokrat partisi içerisindeki aşırı solcu millet vekilleri destekliyorlar. Türk solcularının yürüyüşlerine dâhi katılıyorlar.

ÇEŞİTLİ ŞAHISLAR: Gazeteci, yazar, öğretim üyesi v.s gibi çeşitli mesleklerle mensup Alman solcuları açık ve aktif bir şekilde destekliyorlar.

TÜRKİYE'DEN GELENLER...

12 Mart kaçkınlarının yıllar önce gelip Avrupa ülkelerine çöreklenmesinden sonra, Avrupa'daki yıllardır son teşkilatlanmaya ek olarak bir de son zamanlarda Türkiye'den gelen ve kaçan aşırı solcular var. Bunlar ise şöyle sıralanabilir:

BEHİCE BORAN: 12 Eylül'den sonra yöneticilerin müsaadesi ile yurt dışına çıktı. Şimdi yurda dönmüyor. TIP genel başkanı. TKP'nin yıllanmış elemanlarından. Avrupa'da sık sık toplantılar yapıyor.

GÜLTEKİN GAZİOĞLU: TÜB-DER genel başkanı. 12 Eylül'ün ilk günleri tutuklanıp, iki gün sonra serbest bırakıldı. Tekrar arandığında bulunamadı. Almanya'ya kaçarak geldi. Bir basın toplantısı yaparak Türkiye'ye dönmeceğini söyledi.

SANATÇILAR: Melike Demirağ ve Şanar Yurdatap başta olmak üzere, Cem Karaca, Zülfü Livaneli, daha önce Selda v.b.

AZİZ NESİN: 2 yıldır Avrupa'da bulunuyor. Türkiye'ye gelip-gidiyor.

ÖRSAN ÖYMEN: Yukarıda adı geçen radyolardan Köln Radyosunda çalışıyor.

KAÇAK KOMÜNİST TERÖRİSTLER: Bunlardan Taner Akçam DEV-SOL'cu Paşa Güven gibi 1-2 yıl önceden gelenlerle, son aylarda kaçıp gelen terörist tiplerin sayısı ise belirsiz.

Bu Türk ve diğer millerden komünist kişi ve kuruluş yığmasının benzeri şekilde Almanya'da olduğu gibi diğer Avrupa ülkelerinde de meydana geldiğini tekrar hatırlatalım. Ve bu yerli-yabancı beynelmilel dayanışma mekanizmasını hareket geçirerek Türkiye aleyhinde azami derecede yaygara koparmaya çalışan çok sesli aşırı sol koronun hangi tür faaliyetler sergilediklerine bir bakalım.

AŞIRI SOLUN FAALİYETLERİNİN ANA HATLARI...

Her milletten aşırı solcu kişi ve kuruluşların, organizeli, planlı ve sürekli bir şekilde bütün imkânlarını ortaya koyarak yürüttükleri faaliyetleri ana hatlarıyla şöyle sıralamak mümkündür:

- Her ülkedeki sosyalist, sosyal-demokrat tipteki partilerden olan aşırı solcu milletvekillerini harekete geçirmek. (Geçtiğimiz günlerde Strasburg'taki Avrupa Güvenlik Konseyi toplantısında olduğu gibi.)

- Demokrat kisvesine girerek, demokrasi yanlısı hükümet ve partileri etkileyip, Türkiye'de demokrasinin olmadığına inandırarak, Türkiye aleyhine harekete geçirmek. (Gençenlerde Türkiye'ye giden Alman parlamento heyetini aşırı sol faaliyetlerin tesiri ile Alman Hükümeti gönderdi.)

- İnsan Hakları, Af Örgütü, Barış Demekleri v.s gibi beynelmilel hüviyet taşıyan ve daha çok sol tesirdiği kişilerden oluşan kuruluşları Türkiye'ye göndererek, elde edebilecekleri bilgileri -bu kuruluşların raporu olarak- propagandalarında malzeme yapmak.

- T.C. devletine ait müesseselere fiili saldırılarda bulunarak, bu tip sansasyonel olaylarla dünya kamuoyunun dikkatini çekerek, propaganda yapmak. (Hamburg ve Berlin konsolosluklarının işgali gibi.)

- Her Avrupa ülkesinde, o ülke halkının dilinden ve Türkçe bildiriler dağıtmak, afişlemeler yapmak, duvarlara yazılar yazmak, Avrupa çapında tahminen Türk aşırı solcuları haftada 1 milyon adet civarında bildiri dağıtmaktadırlar.

- Yine her Avrupa ülkesinin dilinden ve Türkçe, 15 günlük veya aylık dergiler, broşürler çıkarmak. Bu tip aşırı sol yayın organı çeşidinin en az 50-60 civarında olduğu, her birinin 5-10 veya 15 bin nüsha bastığı bilinir.

- Sık sık miting ve yürüyüşler düzenleyerek kamuoyu oluşturmak. Avrupa'da haftada en az 10-15 yerde Türk aşırı solcuları yürüyüş ve mitingler düzenlenmektedirler.

- Her hafta bir çok merkezde piyes, eğlence geceleri, anma toplantıları, film ve dia gösterileri adı altında programlar düzenliyorlar. Bu programların haftalık sayısını dernek sayılarına göre siz düşününüz.

- Bulundukları ülkenin vatandaşlarına da açık olan seminer, konferans, açık oturum şeklinde haftada yüzlerce toplantılar düzenlenmektedirler.

- Çeşitli Avrupa ülkelerinde televizyon, radyo, basın organlarını propagandalarına süreklilik kazandıracak şekilde devreye sokmak. En iyi organize edebildikleri çalışmalarından birisi bu sahadır.

- Sendikaların imkanlarından faydalanmak. Meselâ, IG-Metall sendikasının haftalık bir yayın organı vardır ve haftada 1 milyon, bazan 2-3 milyon nüsha basar. İşçilere bedava dağıtılır. Her hafta bu Almanca dergide Türkiye aleyhinde yazılar, resimler çıktığı gibi, ayrıca Türkçe, İspanyolca, Yunanca, İtalyanca, Yugoslavca nüshalar da aynı yazı ve resimler görülür. Bir de diğer bazı sendikaların aynı şekilde Türk aşırı solcularını desteklediklerini düşününüz.

Türk aşırı solcularını Avrupa'da teşkilatlanmaları, destekçileri, imkan ve propaganda vasıtaları, faaliyet türleri ile ilgili bu özet bilgilerin teferruatlandırılarak düşünülmesini okuyucularımıza bırakıyoruz.

IMPERESSUM: TÜRK-FEDERASYON
Gutleut Str. 173, 6000 Frankfurt/M. Tel.: (0611)236255

HERAUSGEBER: M. Serdar ÇELEBİ

Bu kutlama toplantıları; genç-yaslı bütün vatandaşlarımız tarafından ilgi ile takip ediliyor.

DİNİ KONFERANS VE VAAZLAR...

Derneklerimizden açtığı camilerde görev yapan değerli din görevlileri sayesinde, çeşitli konularda dini konferans ve vaazlar yapılmaktadır. Yüzlerce çocuk ve gencimize Kur'an Kursları verilmesinin yanı sıra yapılan konferans ve vaazlarla, vatandaşlarımızın mânevi ve millî şahsiyetlerini korumalarında kendilerine azami yardımcı olunduğu belirtiliyor.

HANIMLAR TOPLANTILAR YAPIYORLAR...

Federasyonumuza bağlı derneklerde özellikle şu son aylarda hanımlar da biraraya gelmeye başladılar. Dernek binaları ayda bir veya iki gününe hanımlara tahsis ediliyor. Onlar da çocukları ile birlikte toplanarak, ailede kadının yeri, toplumun içinde kadının yeri, ana olarak kadın, iş yerinde kadın, çocuk eğitimi ve anne, Avrupa hayatı ve kadın gibi çeşitli konularda kendi aralarında sohbet ve seminerler yapıldığı gibi bicki, dikiş, nakış v.s. hususlarda da bilgi alış-verişinde bulunuyorlar.

VATANA HASRET GECELERİ DEVAM EDİYOR...

Geçtiğimiz haftalarda olduğu gibi, içinde bulunduğumuz haftalar içerisinde de derneklerimizdeki geceler devam etti. Vatandaşlarımızın "Vatana Hasret", "Millî Birlik ve Beraberlik", "Birliğe Çağrı" gibi isimler koydukları geceler dolup-taşıyor. Gurbetellerde insanlarımızı Anadolu'nun güzelliklerini, vatan sevgisini, eş-dost hasretini, Türk halk oyunlarını, Türk'ün dayanışmacılığını, kahramanlığını, açlarını-toklarını, köyüyle, kasabasıyla, şehiriyle yaşayışlarını bir salonun içerisinde de olsa yaşatmasına bir programla yapılan gecelere ilgi hayli fazla oluyor.

PROTESTO YÜRÜYÜŞLERİ...

T.C. Devletinin yurt dışı temsilciliklerine yapılan saldırılardan birisi de geçtiğimiz günlerde Paris'te vuku buldu. 2 temsilcinin hayatına son veren kanlı Ermeni saldırısını protesto etmek maksadıyla pariste bir protesto yürüyüşü düzenlendi. Türk-Federasyon'a bağlı Paris, Lyon ve diğer şehirlerdeki derneklerin üyeleri topluca bu yürüyüşe katıldılar ve bu yürüyüşün organizasını sağladılar. Türk büyükelçiliğinde bir tek Ay-Yıldız'lı bayrak yokken, Türk-Federasyon üyesi yüzlerce vatandaşımız, evlerinde daima bulundurdıkları Ay-Yıldız'lı bayraklarını alarak Paris sokaklarında bu yürüyüşte dalgalandırdılar. Ermeni saldırılarının protesto edilmesiyle Paris'te ortaya çıkan anımlı "Millî Tepki"nin ciddiyet kazanmasında Türk Milliyetçileri önemli rol oynadılar. Bu ve benzeri hallerde millî tepkinin en iyi şekilde hissettirilmesinde üzerlerine düşen görevleri yapabileceklerini ispat etmiş oldular.

DEVLETİMİZİN TEMSİLCİLERİ...

Yurt dışında devletimizi temsil eden görevlilerin Avrupa'daki vatandaşlarımızı ne kadar kopuk ve onlara ne kadar yabancı oldukları, hatta bazılarının devletimizin menfaatlerine aykırı tutumlar içinde bulundukları son günlerde müşahade edilen olaylardan daha da iyi anlaşılacaktır. Bunlardan birkaçı şöyle:

*Paris başkonsolosu Ermeni saldırılarının protesto yürüyüşü esnasında Kur'an-ı Kerim okunmasına ve tekbir getirilmesine karşı çıkıyor. Ancak vatandaşın büyük tepkisini görünce ısrarından vazgeçiyor.

*Stuttgart başkonsolosluğu, Esslingen'de tek başına yaşayan İsmail Dokdere'nin vefatı üzerine bu vatandaşımızı dini merasim yaptırmadan Türk mezarına gömdürüyor. Çevresinde çok dindar ve milliyetçi olarak bilinen bu vatandaşımıza karşı yapılan muamele nefretle kinanıyor.

*Mainz başkonsolosu devletimiz aleyhine çalışmalar yapan FİDEF'in genel sekreteri Hüseyin Kaya ile samimi ilişkiler içinde bulunmaya devam ediyor. Frankfurt başkonsolosu ile Frankfurt radyosundaki Osman Torfili'nin dostluğu ise dillerde dolaşıyor.